

ΕΣΤΙΕΡΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ.

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝΗ
ΣΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΟΤΙΝΑ
ΤΟΥ
ΑΥΤΟΥ ΑΡΙΘ.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΑΡ. 121.

Εν ΛΕΙΨΙΑΙ τῇ 1/13 Μαΐου 1886.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΡΙΟΝ ΠΑΝΝΙΝΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΟΥΤΣΙΑ

αίσιατα, καθ' ὅσον ἀγαθὰ ἐπεβουλεύοντο τοῖς οἰκογενεῶσιν, ἐστέρουσ' τῆς πατριῆς κληρονομίας τοὺς νομίμους υἱοὺς ἵνα κερδήσωσιν οὗτοι τὰ πλοῦτά αὐτῶν. Ἐπαίριοντο διανοήσαντες κατὰ τῆς ζωῆς ἡμερώνων καὶ βασιλείων, καὶ συναρξασθῆσαν τοῖς ἀδικητοῖς. Ἐφαλάκισον ἐπιβίβον, ἐδολοφόρουν πάντας τοὺς καταθεῶντας κατὰ τοῦ διεφθαρμένου χαρακτήρος καὶ κατὰ τῶν ἀβουλοποιῶν αὐτῶν. Ὡστε οἱ κληρικοὶ οὗτοι σκάνδαλον οὕτω γενόμενοι οὐκ αἰσθάνονται καὶ βασιλεύουσιν ἐπέσπουρον εἰς ἐαυτοὺς γενεὴν ὀργῆν καὶ ἀγανάκτησιν. Ὅθεν βασιλεῖς, ὑπουργοὶ καὶ φιλόσοφοι συναπασιθέντες ἡγωνίζοντο σπουδαίως πρὸς καταστροφὴν καὶ ἐξολόθρευσιν τοῦ δλεθρίου τούτου οὐστήματος.

(Ἔπειτα συνέχισεν.)

ἩΘΙΚΗ ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ.

ΚΑΤΑ τὴν ἁγίαν ἐβδόμηδα τῶν παθῶν ἐλάθωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς χριστιανοὶ ἀναχεύρας τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Τούτου δὲ μελετώντες δὲν εὐρομεν δεδαίως τὴν τέχνην τὴν φιλοσοφίαν περὶ τῶν ὄντων, οὕτε τὴν ῥητορικὴν δεινότητα τὴν ἀξιόσαν διὰ τῶν σχημάτων αὐτῆς τὴν παιδῶν ἀ ἐπιβόλλη, ἣν εὐρίσκωμεν ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων. Ἀλλὰ τὸ ἱερὸν τούτου βιβλίον μελετώντες εὐρομεν Θεὸν ἐν ταπεινότητι βίου πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐμιλοῦντα, ὡς ὁ πατὴρ ποιεῖ πρὸς τὸ τέκνον, ὄλων πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ δειγνύσας. Ἐχόντες δὲ συγκρίτως ἀφορμὴν ἐξ ἐπιστημονικῆς ἐργασίας, δεῖκε μελετῶμεν τὸν Πλάτωνα, εὐρίσκωμεν τούτον μὲν φιλοσοφούντα περὶ πολλῶν ἀντικειμένων καὶ πάντοτε καλῶς πραγματευόμενον τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ θεωρίας. Ἀλλὰ σπουδάζοντες τούτον δὲν φρονιμόμεθα τὸ ὑψηλὸν καὶ ἱερὸν ἐκεῖνο συναίσθημα, ὅπερ κυριεῖται τὴν ψυχὴν τοῦ μελετῶντος τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Τότε ἱσταμέθα διαλογιζόμενοι, πῶθεν ἤμῃν τὸ παράδοτον τοῦτο φαινόμενον; Διατί ὁ Πλάτων ἀναγινωσκόμενος ἐνεῖρε μὲν ἐν ἡμῖν τὸν θαυμασμόν, ἀλλὰ δὲν ἀναφοῖ ἡμᾶς καὶ προσηκόντως πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ποιεῖ ἡ ἀπλή τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου διδασκαλία;

Τὸ δυσεξηγητόν τοῦτο φαινόμενον ἐλόθη ἤμα διανοήθημεν, εἴτι ἡ μὲν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου διδασκαλία εἶνε λόγος Θεοῦ, ἡ δὲ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος ἀνθρωπίνη. Καὶ ἐν τούτῳ ἀληθῶς ἐγκέται τὸ ὑπέροχον μεγαλεῖον τῆς ἀληθινῆς σοφίας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Διότι οἱ βουλούμενοι τὸ ἱερὸν τούτου βιβλίον μελετᾶν δὲν σπουδάζουσιν ἐπιστήμης, ἀλλ' ἀξιῶσιν ἐαυτοὺς συνδιαλέγεσθαι μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἡ μεγίστη χάρις διὰ τὸν ἄνθρωπον. Τισαύτης λοιπὸν οδοῆς τῆς χάριτος, ἣν παρέχει τῷ ἄνθρωπῳ ἡ τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου μελέτη, κρίνομεν ἄξιον ὀλίγα τινα περὶ τούτου εἰπεῖν, καὶ μάλιστα ἀφοῦ σύμψας ὁ χριστιανικὸς κόσμος κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῶν παθῶν ἔκλινε καὶ κλίνει γόνο πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου, τοῦ μὴ περιέχοντος σοφίαν ἀνθρωπίνην, ἀλλὰ μόνον τὴν διδασκαλίαν Ἐκείνου τοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον ὀφωθέντος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Τὸ περιεχόμενον λοιπὸν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἶνε ὁ βίος καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ γεννηθέντος ἐν τῇ τοῦ Σπηλαίου φάτνῃ, καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ σταυρωθέντος. Τῇ ἀληθείᾳ βίαν παράδειξον φαίνεται κατὰ κόσμον σοφίας, πῶς ὁ σταυρικὸν θάνατον λούσας, καὶ ὑπὸ τῶν ἀλλοτρῶν Θεὸς κληρονομίαν συγκρατεῖ ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἱερᾶς

αὐτοῦ πίστεως μοριάδας ἀνθρώπων, ὁ μὴ δίδων τῷ πρὸς αὐτὸν ἐρχομένῳ οὐδὲν ἄξιον λόγου διὰ τὸν παρόντα βίον, ἀλλὰ λέγων "ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι". Μαρκ. Κ. ἡ. 31, ὁ μὴ παρέχων ἄλλην τινα δόξαν αὐτῷ ἐπίγειον, ἀλλὰ τὸν ἀντικεινὸν διδασκῶν τὸν πιστὸν αὐτοῦ ἀκόλουθον, ἐὰν θέλῃ πρῶτος εἶναι, ἀτάκτος τῶν ἄλλων γενέσθαι. Πάντοτε λοιπὸν δικαίως οἱ κατὰ κόσμον σοφοὶ ὀφείλουσι τὴν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου πνευματικὴν δύναμιν θαυμάζειν, τὴν συγκρατοῦσαν ἐν τῷ ἱερῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμασθέντα ἄνευ ὀλίκων μέσων μοριάδας ἀνθρώπων, ἐταν οὕτω μὴ κρίνωσιν, εἴτι ἡ σοφία τοῦ Εὐαγγελίου λόγος ἐστὶ Θεοῦ, καὶ οὐχὶ ἀνθρωπίνη. Ἐν τῷ ἱερῷ δὲ τούτῳ βιβλίῳ Θεὸς ὁμιλεῖ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος Πλάτων ἢ Ἀριστοτέλης ἢ ἄλλοι φιλόσοφοι.

Καὶ πῶσα μὲν ἀνθρωπίνη σοφία περιέχει σπέρματα ἀληθείας, καὶ ὅτῃ ἡ τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφία, τοῦ πάντοτε καλῶς φιλοσοφούντος περὶ τοῦ ὄρατου καὶ τοῦ νοητοῦ κόσμου καὶ τοῦ διδιδάξαντος καθαρῶς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἡ σοφία τοῦ Πλάτωνος κατακεῖ μόνον ἐν καλλιτεχνικῇ οἰκῇ, ἔχοντι ὄρατον περὶ αὐτῆν κῆπον μετὰ ποικίλων φιλοσοφικῶν ἀγαθῶν βλαστημάτων. Ὁ βουλούμενος ἴσως τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις διὰ τῶν πλατωνικῶν θεωριῶν ζωογονήσαι, δὲν εὐρίσκει πληθῆρες τὸ κῆρος ἐν αὐταῖς, οὕτε τὴν ἱερότητα ἐκείνην τὴν συνάπτουσαν ἐμφύτως τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν πρὸς τὸ θεῖον. Διότι ἡ τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφία ὡς ἐξ ἀνθρωπίνης συνθήκης ὁμιλεῖ, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ αἱ ὕψηλαί τούτου θεωρίαι ἀνοθεῖαι καὶ καρποφοροῦσι μόνον ἀνθρωπίνην σοφίαν καὶ οὐχὶ τὴν ἐξ οὐρανοῦ. Τούναντιον δὲ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἶνε λειμὼν πλήρης φυσικοῦ καλλοῦς, ἐν ᾧ ἀναθεῖ καὶ καρποφορεῖ ὁ οὐράνιος σοφία, διότι ὁ σπείρας καὶ ποτίσας ταύτην ἐστὶν ὁ τοῦ Θεοῦ υἱὸς καὶ λόγος, ὁ κῆρος ἡμῶν Ἰ. Χριστός, ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταβάν. Ἡ τοῦ ἱεροῦ λοιπὸν τούτου βιβλίου διδασκαλία λόγος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς τισαύτη δὲ τυγχάνει ἀνοθεῖα οὐσα πάσης ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ ἐπιστήμης. Ἡ ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ περιεχομένη ἐπιστήμη εἶνε μόνον ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐμολογομένη μέχρι θανάτου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Δὲν εἶνε ἄρα ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη ἡ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου διδασκαλία, ὡς ἡ τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλων σοφῶν, ἀλλὰ χάρις Θεοῦ ἐστὶν αὕτη, ἀγίασμα καὶ σωτηρία διὰ τὸν ἄνθρωπον. Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον θεῖον ἀλήθειαν περιέχει· διότι ἐν αὐτῷ Θεὸς ὁμιλεῖ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὁ πατὴρ ποιεῖ πρὸς τὸ ἐαυτοῦ τέκνον· τὰ ἱερὰ αὐτοῦ ῥήματα δικαιοσύνη ἐστὶ, ζωὴ, καὶ φῶς διὰ πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, δυνάμενα τούτων ὡς εἰκόνα Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ἀναδιθάσασιν. Τισαύτων εἶνε ἐν συντόμῳ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καὶ πάντοτε δικαίως ὀφείλου πάσα ψυχὴ λογικὴ κλίνει γόνο πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου.

Πᾶς δὲ οἶκος ἀγαθῶν, ὁ βουλούμενος μετὰ τοῦ Θεοῦ συνδιαλέγεσθαι, δὲν νὰ ἔχη τὸ ἱερὸν τούτου βιβλίον. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ ἀγάπη παρούσα διὰ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου γίνεται βρατή. Ὅπου δὲ ἡ τοῦ Θεοῦ παρουσία, ἐκεῖ ἡ ἀλήθεια παρίσταται, ἡ εἰρήνη ἡμερομένη, αἱ καρδίαι τοῦ χριστιανικοῦ τούτου οἴκου πληροῦνται πνευματικῆς χαρᾶς, τὰ πάντα διὰ τὸν οἶκον τούτων εἰσὶν εὐλογητά.

Εἶνε ὄντως λειμὼν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, πλήρης θεοῦ καλλοῦς· ἐν αὐτῷ ἀναθεῖ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπη. Διότι ὁ

Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ (Ἰωαν. ἀπιστ. Α. κεφ. Δ. στιχ. 8) Ὁ λειμὼν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἶνε προαιτὸς ἐκάστη, διότι ὁ γεωργὸς τούτου εἶνε πατὴρ πάντων. (Ματθ. κεφ. στ. στιχ. 9.) Ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ λειμῶνι τοῦ Εὐαγγελίου φέρεται ὁ οὐράνιος ἄρτος, "ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς". (Ἰωαν. Εὐαγ. κεφ. στ. στιχ. 41.) Ὅσοι δὲ ἐκ τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς τρέφονται ἀναγεννῶνται διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ, καὶ ἀποτελοῦσι τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ὅσοι πίνουσιν ἐκ τῶν βείων νεμάτων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου δὲν διψῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα. Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, οὐ μὴ διψῆσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. (Ἰωαν. Εὐαγ. κεφ. Δ. στιχ. 14.) Πᾶς δὲ ὁ προσερχόμενος εἰς τὸν ἱερὸν λειμῶνα τοῦ Εὐαγγελίου δεκτός ἐστὶ. "Καὶ τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω". (Ἰωαν. Εὐαγ. κεφ. στ. στιχ. 38.) Ἄς εἰσεέλθωμεν λοιπὸν πάντες, πένητες καὶ πλούσιοι, πεπαιδευμένοι καὶ μὴ, γέροντες καὶ παῖδιά εἰς τὸν ἱερὸν λειμῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως τῶν οὐρανίων αὐτοῦ καρπῶν φάγωμεν, καὶ ζήσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα.

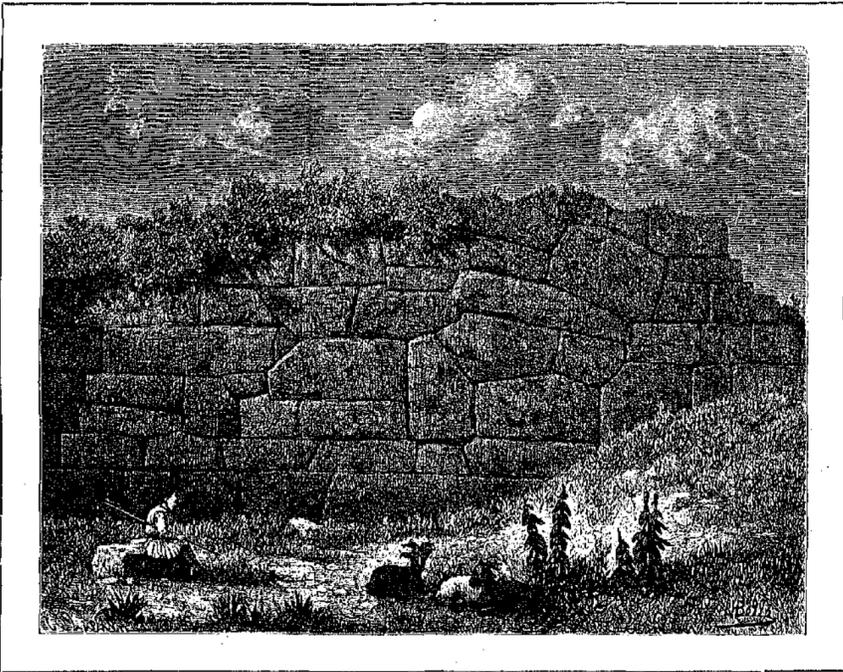
A. A.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ PASTEUR EN ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἑκατ. σελ. 5.)

ΠΑΡΑΘΕΤΟΜΕΝ σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ ἱστορικοῦ πλέον καταστάτος σπουδαστηρίου τοῦ διασημοῦ Pasteur, ἐν ᾧ ὁ εὐεργέτης οὗτος τῆς ἀνθρωπότητος θεραπεύει τοὺς ὑπὸ λυσσῶντων ζώων δηχθέντας. Κατ' ἐκαστὴν πρωΐαν μικρὸν πρὸ τῆς 11 τὸ μικρὸν τούτο σπουδαστήριον πληροῦται ἀνθρώπων διαφόρων τάξεων, διαφόρων ἠλικιῶν, διαφόρων ἐθνικότητων. Οἱ προσερχόμενοι ἵνα υποβληθῶσιν εἰς τὴν θεραπείαν περιμένουσιν ἐν προθαλάμῳ, αἱ δὲ ἐνέσεις γίνονται ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ. Ὁ Pasteur ἵσταται παρὰ τὴν ὕψην κρατῶν κατάλογον ἐν χειρὶ καὶ προσκαλεῖ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου τοὺς ἀσθενεῖς. Τὰς ἐνέσεις ἐκτελεῖ ὁ ἰατρὸς Grancher ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Pasteur, τὰς ἐκτελεῖ δὲ μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἀνωτέρας ἐπιστήμης. Ἐκαστος θεραπευόμενος ἐρωτᾶται ἀπὸ πόσων ἡδῆ ἡμερῶν υποβάλλεται εἰς τὴν θεραπείαν, καθότι ἀναλόγως τοῦ χρόνου γίνεται καὶ ἡ χρῆσις τοῦ φαρμάκου. Ἐπὶ τῆς τραπέζης κείνται διάφορα φιαλίδια περιέχοντα τὸν ἰόν. Δύο βοηθοί, ὧν ὁ εἰς εἶναι ἀνεψιὸς τοῦ ἐξόχου φυσιοδίφου, λαμβάνουσιν ἐκ τῶν φιαλίδων τὸν ἰόν, ἐν τείνουσι τῷ ἱατρῷ. Αἱ ἐνέσεις γίνονται κάτωθεν τῶν πλευρῶν ὡς αἱ διὰ μορφίνης ἐνέσεις. Ἡ ἐγχειρήσις οὕτε μακρὰ εἶναι οὕτε δδυνηρὰ, διότι ἐν μίᾳ ὥρᾳ διαστήματι γίνεται ἡ ἐγχειρήσις ἐπὶ ἑκατὸν ἀτόμω.

Ἐν τῇ ἡμέτερῃ εἰκόνι παρίσταται ὁ Ρῶσος ἐκ Σμουλένσκις, οἱ ὑπὸ λυσσῶντος λύκου δηχθέντες· τούτων τρεῖς ἀπεθίωσαν, τοὺς δὲ ἄλλους θεραπεύει ὁ Pasteur μετὰ πολλῆς προσοχῆς, καθότι ἡ λύσσα τοῦ λύκου θεραπεύεται εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνον. Ὅλιγον ἀνωτέρω ἵσταται ἕτερος Ρῶσος ἐκ Μόσχας ἐπίσης ὑπὸ λυσσῶντος λύκου δηχθέντες καὶ οἱ πλείστοι κατὰ τὸ πρόσωπον. Τούτων ἡ θεραπεία θάινει ἐμάλω· ἐρχονται εἰς Ἀμερικανοὶ, Γάλλοι, Ἰταλοὶ, καὶ δύο Ἀγγεῖδες δηχθεῖσαι ὑπὸ μικροῦ κυναρίου, ὅπερ ἐτόπευον ἀγνοοῦσαι εἰς πόσῃν θανάτῳ ἤθελε τὰς υποβάλλει ἡ ἀθῶα ἐκείνη διασκέδασις. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ εὐρί-

ΤΑ ΠΕΛΑΣΓΙΚΑ ΤΕΙΧΗ.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ PASTEUR EN ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

ονοματι παντός είδους άνθρωποι, οτινες βλοι ενταυθα είναι τοι.

Δύο αιώνες είναι να φαντασθή τις ακηγήν πλέον συγχινετικήν και μεγαλοπρεπή. 'Ο Ρασταυρ, άνθρ μελίχρους και φρούσι αγαθός, άποτέινει λόγους άνθαρρυντικούς προς ένα έκαστον των θεραπειουμένων, προς δε τα μικρά παιδιά φέρεται ως φιλόστοργος πάππος. Πολλοί φιλοῦσι αὐτῷ τὴν χεῖρα, και μάλιστα οἱ 'Ράσοι, μετά συγκινητικῆς ἀφέλειας, ἄπαντες δὲ ἔχουσι ἀπερίοριστον εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, και ἄκραν πεποιθήσιν εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, όταν δὲ ἐξέρχονται εἰς τοὺς σπουδαστηρίους τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐκδηλοῖ ἀπειρον πρὸς τὸν σωτήρα αὐτῶν εὐγνωμοσύνην.

Δημιουργοίμεν ένταυθα στατιστικὰς τινὰς πληροφορίας περὶ λέσθαις κατά τὴν ἔκθεσιν, ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὸ ὑγιεινομικὸν συμβούλιον τῶν Παρισίων ὁ ἰατρός Du Jardin Beaumetz. 'Εν ἔτει 1885 καὶ ἐκ λέσθαις ἐν Παρισίοις ἀποθανόντα ἄτομα ἀνήλθον εἰς 19, εἰς περισσώτερα ἔτη. ἢ κατὰ τὰ παραλλόβοντα ἔτη, διὸ και αὐστηρὰ ἐλέγθησαν μέτρα κατὰ τῶν ἀδεοπέτων κυνῶν. Πεντασχιλίαις τοῖσδε κύνες παραδεδόθησαν ἐν ἔτει 1885 τῶν κυνοτόνων. 'Ο ἀριθμὸς οὗτος φαίνεται εἰς πρώτης θέσεως ὑπερβολικῆς, ἀλλὰ πρέπει να λάβῃ τὴν ὅτι μόνον ἐν τῇ πόλει τῶν Παρισίων ὑπάρχουσι πλέον τῶν 70 χιλ. κυνῶν. 'Εκ τῶν 19 ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1885 ἐκ λέσθαις ἀποβιώσαντων, οἱ 15 ἦσαν ἄνδρες, και 4 μόνον γυναῖκες. 'Η ἐπάσεια τῆς λέσθαις διήρκει κατὰ μέσον ὄρον δύο μῆνας· ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν δὲ τῆς ἀσθενείας τὰ δύο ἄκρα θεία τῆς ἦσαν κατ' ἐλάχιστον μία ἡμέρα, κατ' ἀνάστατον ὄρον ἑπτὰ ἡμέραι. 'Εκ τῶν 19 ἀποβάντων οἱ 18 εἶχον ὀχλῆθ παρά λουσσάντων κυνῶν, εἰς δὲ παρά λουσσώσεως γαλιθ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ

(ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΥΠΟ ΠΗΛΕΩΣΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΟΣ)

και τὰ καθ' ἡμᾶς περὶ τοῦ παλινοστούοντος συζύγου δημόδι ἄσματα

ὑπὸ Νικολάου Γ. Δοσίτου Δ. Φ.

Τῶν καὶ ἄκρῳ δακτύλῳ τῆς θείας τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν πανδοσίαίς ἀφάμενον δὲν διετήρησεν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ζωηρὰς εἶ τις γλυκείας και περιθύμους ἐκείνας συγχινεσίας, δε' ὡν ἡ καρδία αὐτοῦ ἐδονήθη βεβαίως κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τόσον πλουσίας εἰς ποιητικὸν και γραφικὸν πλοῦτον και τὸν ὑπὸ τῆς Πηνελόπης τοῦ Ὀδυσσεὸς ἀναγνωρισμὸν πραγματευομένης 'Ραψωδίας· Μετὰ εἰκοσαετῆ ἀποκλιάνειν και ἀπουσίαν και μετὰ μυθώδη και τεράστια συμβάντα ἐπιφυλάσσει παρὰ τῶν Ὀδρανίων τὸ ἥδῃ γόστιμον ἡμᾶρ τῶν πολυτρόπων και πολυμήχανῶν βασιλεῶ τῆς 'Ιθάκης, ὅστις καθ' ἡμᾶς ἔδον να θεωρηθῆ ὡς ὁ πρώτος ἦρωας και ἀντιπρόσωπος τῆς πολυπλάχτου και πολυποσθεῦς ἡμῶν φυλῆς, ἥτις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων και προϊστορικῶν χρόνων μέχρι τῆς σήμερον οὐκ ἐπαύσατο ἔκκενοῦσα τὸν γλυκύπικρον τῆς ἐνῆς Κίρκης κύλικα, ἀλλὰ και οὐδέποτε ἐπελάθετο ὡς ὁ πολύτλας διος Ὀδυσσεὸς τῆς γλυκείας πατρίδος!

Πλείστοι ἐκ τῶν ἡμετέρων και ξένων λόγιων ἐπελάθοντο τοῦ σοφιστοῦ ἀλλὰ και τερπνοῦ ἐν ταύτῳ ἔργῳ τῆς γεφυρώσεως, οὗτως εἰπεῖν, τοῦ ἀπαύτου ἱστορικοῦ ἡμῶν παρελθόντος μετὰ τοῦ ἐθνικοῦ τῆς σήμερον ἡμῶν βίου, και ἕκαστος κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐνωτικῶν χρίκων τῆς ἀδυσπτάτου ἐθνικῆς ἀλλοσύνης ἴδιαν ἔδον ἐσπράχη.

'Ηθῃ και ἔθιμα, μαντεῖα και δεσποδαιμονία, προλήψεις και βασκαναί, μυθολογικαί παραστάσεις και δοξαῖαι — ἅπαντα ἐπιμελῶς και πυρετωδῶς κατ' ἀρχὰς συλλέγησαν και εἰδουνοεθῆται και ἄνευ προκαταλήψεως, ὡς ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀρμόδιαι, παρεβλήθησαν πρὸς τὰ ἀρχαία. 'Αλλὰ τὰ ἀπαράμιλλα και γνήσια Ἑλληνικὰ πρόιντα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν και δημόδους Μούσης, καιπερ και ταῦτα πρὸ πολλοῦ ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν ἐδαρὶ Ὁμῶν τινῶν ἡμετέρων — ὡς μὴ ὤφειλε — και οὐκ ἐλίγων ἔξωνον λογίων, και ἐν Συλλογαῖς ἀπεθραυρίσθη μέγα ἔργον αὐτῶν μέρος, δὲν ἡρουνόμιαν δυστυχῶς μετὰ τῆς ὀρειλιμένης αὐτοῖς μελέτης και ἐπιστασίας, εἰς ἧς ὡς ἐκ παρῆργου ἐπ' αὐτῶν ἐρεῶν ἡ ἐπεισθῆμεν. Ἐτεροι ἀδιάρρητοι χρίκοι ἢ μᾶλλον στερεαί και ὑπὸ χιλιετηρίδων ἐτῶν ἀλόγιστοι μείνισαι ἀφίδες τῆς ἐθνικῆς γεφυρώσεως, ἣν ἀνωτέρω ὑπερήχθημεν, θέλουσιν εἰς τὸ μέσον προκύβει. 'Ὡς δὲ ὁ τίτλος τῆς ἡμετέρας ταύτης διατριβῆς δαῖκνυσι, μίαν τῶν τοιοῦτων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν γεφυρώσεως ἀφίδων να ἀνακαθήμεν ἐπιχειροῦμεν. 'Ὁ ἀναγνωρισμὸς τοῦ Ὀδυσσεὸς ὑπὸ τῆς Πηνελόπης και τὰ καθ' ἡμᾶς τοῦ πηνελόπειου κύλικου δημόδι ἄσματα θέλουσιν ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπασχολῆσαι.

Θαρμῆ και πιστὴ τῆς συζύγου ἀγκάλη, ἀμειωτος κατὰ τὸ φίλτρον και ἀσάλευτος ἐν τῇ συζυγικῇ πίστει, ἀναμένει τὸν πολυποσθῆ Ὀδυσσεῶ ὡς ἀνταμοιβῆ και θρασίων τῶν πολυμήχαν ἄγωνων. 'Αλλ' ὅσοιαν συγχινετικήν και ὁμοθόρον σκηνογραφίαν ἀνεύλισαι πρὸ ἡμῶν ὁ ποιητῆς πρὸ τῆς περιπέτειας τῶν συζύγων! 'Αντιπαντὸς σχολίου βίβωμεν ταχὺ και ἀναδρομικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς ἀναγνωρίσεως σκηνῶν και τῶν διαταγῶν τῆς Πηνελόπης. Μετὰ τὴν ἐξίγνισιν και ἀπολύμανσιν τῆς αἰθούσης· ἐκ τοῦ λύθρου και τοῦ αἵματος τῶν φονευθέντων, ὁ πολυμήχανος τοῦ Ἐγχεμάχου πατήρ πέμπει τὴν πιστὴν γράϊαν Εὐρύκλειαν, ὅπως ἀναγείλῃ εἰς τὴν μηρὸν ἔτι ὑπεσπεύουσαν Πηνελόπην τὴν τε ἄφρον αὐτοῦ ὡς και τὸν φόνον τῶν μνηστῆρων. 'Η γράϊα Εὐρύκλεια μετὰ κόπον ἀνεμῆξ ἐκ τοῦ γράματος και τῆς συγχινετικῆς προερχομένου ἀνελθοῦσα εἰς τὸ ὑπερῆρον και ἄσασα παρὰ τὴν κεφαλήν τῆς καθυεδοῦσης δεσποίνης ἐκπληροῖ τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὸς ἀνατεθεισαν αὐτῇ ἐντολήν ὡς ἀκολούθως:

*'Ἐ, σῆμα Πηνελόπη μου, ἀγαπητὸ παιδί μου, να ἴθῃς μετὰ τὰ μάτια σου ἐκείνο ποδ ἐπεθύμει. 'Ηθῆ δ' Ὀδυσσεὸς ἔστ' ἀπείτ' ἔπος, ὅργ' ἀλλ' ἔπος ἔλεθε και ἔσάσασε τοὺς μισροὺς και ὄρηστας μνηστῆρας ὅπου τὸ βίβ τὸν ἐρωγῶν κα' ὄρηστας τὸ παιδί του! (Ὀδυσσεὶς ψ 5-10.)

'Αλλ' ἡ περιφρων Πηνελόπη ἡμικλειστους σχεδὸν ἔτι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Μορφέως ἔχουσα και δυσπιστοῦσα πρὸς τὸ ἄγγελμα ἀποπέμπει σχεδὸν ἀποτόμως τὴν πιστὴν Εὐρύκλειαν·

Κ' ἡ Πηνελόπη ἡ γυναικὶ πάλι τῆς ἀπεκρίθη· 'Γραῖα, μορφήτικη ποδὸ φεβὶ ὁ θεὸς ἔκασαν — ἐκείνο ποδ ἀπ' τὸν φρόνον τὸν νοῦν του τὸν ἐργάνου και πάλι τὸν ἀνόητον, ἀν θέλου, φρονιμεῖον, αὐτοῖ και σὲ ὁ ἑλῶσαν — τὸ πρὶν φρόνῃμ ἦσο. Πῶς ἔστ' ἀπὸ πολλὰ μου βέβαια περιγέλιξ μ' ἔμεινα και λόγια λῆς ἀνέπαρτα, και μ' ἐπὶνεψ' ἀπ' τὸν ὄνον, ἀπ' τὸν ὄνον τὸν γλυκύ, ποδ τὰ μάτια μου εἶχε κλεισάει, πρώτη φορά τῶν γινύκα — ἀφῶς ἐπῆ' ἐκεῖνος, να ἴθῃ τὸ κεκοιλιο, τὸ τρακαταρμένον! Φύγ' ἀπ' ἐδῶ ὄρηγῶρα, πῆγινε πίσω κάτω. 'Ανίσας ἀπ' ταῖς δούλαις μου ἔρχετο καμῖμ ἀλλῃ και μ' ἔλεγε τὰ λόγια σου και ἐσθῆμιν ἀπ' τὸν ὄνον, κακῆν κακῶς τὴν ἐστειλαν να πῆγῃ πίσω κάτω. 'Εστὶνα προστατεύου ἡμῶς τὰ γηρατειά σου! (Ὀδύς. ψ 10-24.)

*' Οἱ στίχοι οὗτοι ὡς και οἱ ἐπόμενοι κατ' ἴδιαν τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων μεταφορᾶν εἰς τὴν δημόδη ἡμῶν γλώσσον.

'Η γράϊα Εὐρύκλεια ἐπιμένει εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀγγελάτου τῆς· ἡ δὲ Πηνελόπη, καιπερ δυσπιστοῦσα ἔτι, ἐγείρεται ἐκ τῆς κλίνης και μετὰ θαυμάσιον περιπελομένη τὴν πιστὴν τροφὸν ἀρωτᾷ αὐτὴν πῶς εἰς δυνατόν, ἐδν δυτωε ἡ εἰδήσις εἰς ἀλήθειαν, μόνος ὁ Ὀδυσσεὺς να φρονεῖ τὸς ἡνωμένους μνηστῆρας. 'Η γράϊα ὀραπανίς μὴ παρευρεθείσας εἰς τὴν μνηστοφροσίαν δὲν δύναται ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρωτήσιν τῆς δεσποίνης, ἀλλὰ ἐπαυλαμῆβαι τὴν διαβεβαίωσιν περὶ τῆς ἀφίσεως τοῦ Ὀδυσσεὸς· πλὴν ἡ τοσαῖς ἔδῃ εἰς τὰς ἐλπίδας τῆς ἀπατηθείσας τῆς Πηνελόπης καρδίαι και ἐκ τῆς ἀποφυλακτικότητος ἀποσκληρυνμένη οὐδὸλλως εἶδει πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῆς γράϊας περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ φιλάτου συζύγου· ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναται να ἐκφράσῃ τὴν αὐτὴν δυσπιστίαν και περὶ τοῦ φόνου τῶν μνηστῆρων, δν μετὰ τραχικὸ πᾶθος ἡ πιστὴ γράϊα τῇ περιγέφυει, πείθειται μᾶλλον ὅτι θεὸς τῆς ὀρησθείς κατὰ τῆς ὄρησεως και ἀτασθαλίας τῶν μνηστῆρων ἀφένουσαν αὐτοὺς ἐν τοῖς μεγέροις. Μετὰ ἐντονωτέρων ἔτι διαβεβαίωσιν τῆς Εὐρύκλειας συγκαταβαίνει μετ' αὐτῆς ἡ βασίλισσα ἐκ τοῦ ὑπερῆρου, ὅπως ἴθῃ τοὺς νεκροὺς τῶν μνηστῆρων και τὸν φόνον αὐτῆς ὅστις εἶνα (στίχ. 30-85). Καὶ νῦν ἀνεύλισται πρὸ ἡμῶν εἰκὼν ἐξεία να κινήσῃ τὸν χρωστήρα και τὴν φαντασίαν παντὸς καλατοῦ ἢ νεωτέρου ἀριστοτέχου.

'Η ἐξείασις γυνή, ἐκ τῆν ἔκτακτον και ἀμνήν τῆς ὁποίας ἀραιότῃτα τοσοῦτο μνηστῆρας ἔδῃσαν διὰ τῶν ὀδόντων τὸ ἔδαφος μετὰ τὴν ἐπένδον τοῦ ἀπολοσθέντος νομίζομένου συζύγου, ἔρμαιον δεινῆς ἔτι και ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀπαικισμένης ἀμφιβολίας τὸν λείον ὑπερβαίνει αὐδὸν τῆς ὑπὸ τῶν φλογῶν τοῦ πυρὸς φωτιζομένης αἰθούσης και ἴσασται κατανεκρὸ τοῦ Ὀδυσσεὸς· ὁ δὲ πολυποσθῆς και πολυμήχης ἦρωας ἐπακουσθῆν ἐφ' ὑψηλῆς κίονος ἔχει προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἀδάφους τὸ θέλημα ἀναμένει πρῶτον τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ παρὰ τῆς προσφιλοῦς συζύγου. 'Αλλ' ἡ Πηνελόπη μένει αὐτοπλήθ, ὡς ἡ ἀποκλιωθεῖσα Νιόβη, ὁ δὲ Τηλέμαχος, τὸ μόλις ἀνδρωθὲν χαριτέδωρον τέκνον, ἐκεἶ παριστάμενος και ἐλέπτην τὴν μητέρα δισταζοῦσαν να βρωθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐπανακάμψαντος πατρὸς και συζύγου, ἐπιπλήττει φιλοστοργῶς αὐτὴν ὡς ἔχουσαν και τοῦ λίθου σκληροτέρων καρδίαν. 'Ἐλῶς ἡ Πηνελόπη λυεῖ τὴν σιωπὴν και ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν αὐτῆς και τὸν θαυμασμόν, ἔτι δὲ δυσπιστοῦσα ἐπιλέγει — τὸν λόγον πρὸς τὸ προσφελὲς τέκνον ἀποστείνουσα — ὅτι ἐάν τῇ ἐντι ἐκείνος εἶνε ὁ Ὀδυσσεὺς, ὑπάρχουσι· σήματα γινωστὰ εἰς τοὺς συζύγου μόνους, εἰ ἂν ὁ ἀναγνώρισῃ αὐτὸν βεβαίως ἡ Πηνελόπη. Τὸ σύμπλεγμα τῆς ἐξόχου και συγχινετικῆς ταύτης εἰκόνος συμπληροῖ ἐν τῇ βάθει ἡ γράϊα Εὐρύκλεια, δηλοῦσα ἐν τῇ εὐγενεῖ προσεχτικῇ αὐτῆς μορφῇ, και διὰ χειρονομίας ἴσως, ἀκράτητον τὴν ἐκπλήξιν αὐτῆς διὰ τὴν δυσπιστίαν και ἀμφιταλάντευσιν τῆς βασίλισσης. 'Ὁ πολύτλας Ὀδυσσεὺς μετιδῆ ἀκούων τοὺς λόγους τῆς πιστῆς συζύγου, ζητεῖ δὲ καθάραν και νέαν ἐνδομασίαν, τὴν ἐμνομήν ἐν τῇ δυσπιστίῃ τῆς Πηνελόπης εἰς τὰ ῥυπάνοντα αὐτὸν αἵματα ἀποβίδων. 'Η οἰκονόμος Εὐδρόμη, λούσασα και χρίσασα εἶτα δι' ἔλαιον τὸν Ὀδυσσεῶ, ἐνέδουσαν αὐτὸν διὰ καινοουργῶν και ἀπαστράπτουτος ἐκ τῆς λευκότητος χιτῶνος· ἡ δὲ προστάτις τοῦ ἦρωος θεῆ, ἡ ἀπαστράπτουσα δὀφθαλμῶς ἔχουσα κόρη τοῦ Διὸς, ἡ γλυκαίσις Ἀθήνη, ἐπέχουσαν ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς ἦρωος οὐδράνον κάλλος και ὄρησεσίαν ἄχριν. 'Απαστράπτων δ' οὕτως ὁ ἦρωας ὑπὸ τῶν ἐρικυδέων τῶν ὀσῶν δάφρων ἔσασα κεν αὐτοῖ δάσιαν,

ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο" κόθηται ἔναντι τῆς συζύγου και ἐπιπλήττει αὐτὴν διὰ τῶν σκληροτέρων και τρυφεροτέρων ἄμα λόγων, ὅς ποτε χεμὶλ συζύγου προσέφρον. 'Αλλ' ἡ περιφρων και σωτηρ Πηνελόπη, καιπερ ἀναγνωρίσασα αὐτὸν ἔδῃ ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς μορφῆς του, κρατεῖται εἰοεῖ και ζητεῖ ἐν τῇ ἐπιφυλακτικότητι αὐτῆς τὰ τελευταία πιστήρια περὶ τῆς ταυτότητος του· τὰ σήματα, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἶπεν. 'Ἰδοὺ δὲ εἰς τί συνίσταντο ταῦτα. 'Ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος τὸν νομικὸν αὐτοῦ θάλαμον ὡς και τὴν κλίνην ἐκ κορυμῆ ἐλαίας, φοσμένης εἰς τὴν ἐπισθίαν τοῦ οἴκου ἀλὴν μετὰ μεγάλῃς, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, τέχνης, και κατὰ τρόπον ἴσως περιέρων και μυστηριώδη, ὥστε ἀδύνατος ἦν ἡ μετακίμια αὐτῆς ἀλλαγῆς ὑπὸ ἐροτοῦ ἀνδρὸς. Τὴν νομικήν ταύτην κλίνην οὐδανὸς ἄλλοῦ ὁ ὀφθαλμῶς εἶδεν ἐκτὸς τῶν συζύγων και μίαν γυναῖκα, τῆς Ἀκτορίδος. Θέλουσα ἡ Πηνελόπη ν' ἀποβλήτῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν και ἀποπαρωμῆσῃ τὸν συζύγου, διατάσσει ἐνώπιον τοῦ Ὀδυσσεὸς τὴν γράϊαν Εὐρύκλειαν να ἐτοιμάσῃ αὐτῇ κλίνην ἐκτὸς τοῦ γνωστοῦ θαλάμου. 'Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς δυσαναχωστῶν ἀνακαυράζει, ἐρωτῶν τίς ὁ μετακίμιας τὴν ὄπ' αὐτοῦ κατασκευασθεῖσαν μυστικὴν κλίνην, ἥς τίνας τὴν περιγραφήν και τὸ ἱστορικὸν εἶδει ἐν τῇ φησι λεπτομερεῖα· ἀλλὰ μόλις τελειῶν τὸν λόγον, ἡ πιστὴ σύζυγος ἐκ τῶν σημῶτων τούτων πάντα διαταγῶν και ἀμφιβολίαν πλέον ἀποβαλοῦσα, τρέχει μετὰ θαυμάσιον πλέον προσφιλοῦ συζύγου, ἵπταται εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ και εἶδει μετὰ εἰκοσαετῆ ἀπουσίαν τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φίλημα. Καὶ πάλιν να ἐπιπέσει τῆς και ἀνωπρόβλητος καλλιτέχνης διδῶσιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐτῇ 'Ραψωδίῃ εἰς τέσσαρας μόνον στίχους· ἐτέραν λαμπροτάτην εἰκόνα, τὸ τρυφερὸν σύμπλεγμα τῶν ἀναγνωρισθέντων συζύγων παριστάσαν. Δὲν τοῖ μόνους να παραφράσωμεν τοὺς τέσσαρας τοῦτους στίχους· οὐδὲ παραθέτομεν αὐτοὺς ἐν τῇ γνησίῃ αὐτῶν πρωτοτυπῇ.

'Ὡς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λῶτο γυναῖκα και φίλον ἦτορ. σῆματ' ἀναγνώσας δὲ αἰ ἐμπεδὸν πέφραθ' Ὀδυσσεῦ· θαυμάσασα δ' ἔπειτ' ὄρησ ἔρμαιον, ἀφῶς δὲ χεῖρας δειρῆ βάλ' Ὀδυσῆ, κίρη δ' ἔνωσ' ἴθῃ προσέδα.

(Ὀδύς. ψ. 205-208.)

'Αφίνοντας τοὺς εὐτυχεῖς πλέον συζύγους να ἀνακοινώσασιν ἀλλήλοισ· τὰς τοῦ πολυχρόνιου αὐτῶν χειρομῶν πικρίας και εἰς τὴν θετικῶρδιον και γραφικὴν ταύτην θέσιν ν' ἀποπροσφῆσαι τὴν ἀνεκφραστον ἠρόνην, ἦν ὁ ψυχολόγος ποιητῆς και ἀκριβῆς γνώστης τῶν μυχαϊτάτων πᾶθων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας πρὸς τὴν ἠρόνην ἐκείνην παραβάλλει, ἦν αἰσθάνεται ὁ νοσογῆς μετὰ τὴν σωτηρίαν, καθ' ἣν σιγμῆν ὑπερικήσας τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης θέται τὸν πόδα ἐπὶ τῆς παραλίας ὡς δ' ἐν ἀσάσει τῇ νηχομένησι φανῆξ ὡς ἄρα τῇ ἀσάσει ἐν ποδῖ εἰσορῶσῃ, δειρῆς δ' ὀσων πᾶμπαν ἀφίετο πῆξας λευκῷ.

(Ἀτῆθι 288-294.)

Ἐλθωμεν ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν συγχινετικῶν και ἀπαράμιλλων ἐν τῇ ἀπερίτῳ και φωνικῇ αὐτῶν χέριτι δημῶδων ἡμῶν ἄσμάτων περὶ τοῦ παλινοστούοντος συζύγου, αἵτια ἐκ προοιμίων ἔδῃ ἐθεωρησασμεν ὡς ἀπῆρχον τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν φαντασίας και Μούσης.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΟΙ ΧΡΗΣΜΟΙ

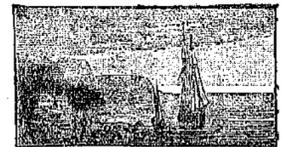
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 8.)

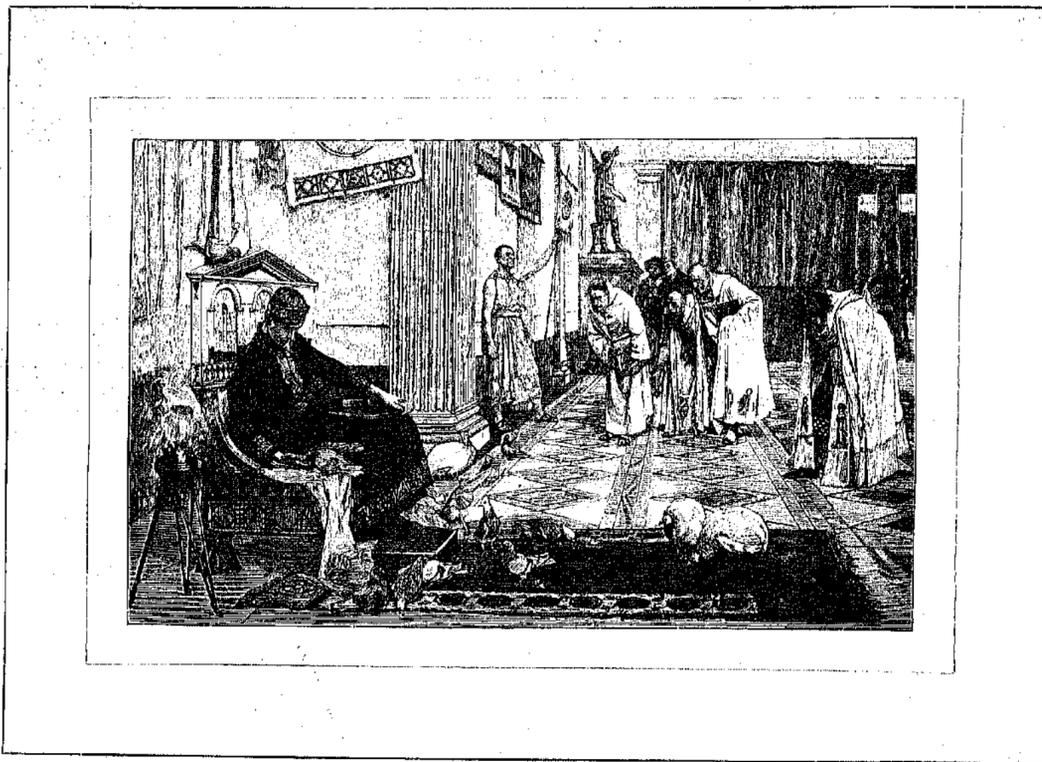
Παραθεμιμένη εἰκὼν παριστᾷ ἕνα τῶν συνηθῶν ἐν τῇ ἀρχαίῃ 'Ρώμῃ μαντείων, ἐν ᾧ προσήρχοντο πάσχοσαι γυναῖκες, ὅπως συμβουλευθῶσι τοὺς θεοὺς περὶ τῆς θεραπειας αὐτῶν. Τὰ μαντεῖα ταῦτα, διάφορα τῶν θρησκευτικῶν, τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἱερῶν ἐυρισκομένων, διηρῶνόντο συνηθῶς ὑπὸ γυναικῶν, αἵτινες προσποιοῦμεναι ἕκασταιν και ἐμπνευσιν ἴδιαν συνανοῦντο πρὸς τὴν ἔπισην παραπετάσματα· εὐρισκομένην θεάτηρα και μετεδίδον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τὰς ἀλαθῆστας συνταγὰς και συμβουλὰς πρὸς θεραπειαν αὐτῶν — ἐνωεῖται ἐπὶ πληρωμῇ. 'Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, και ὡς τοῦτο συνάβαινε ἐν ἔθελαι τοῖς μαντείοις, οἱ χρησμοὶ εἰδόντο αὐτοῖσιν, ἀσφαεῖς, ἀφοροῦμενοι· ἀλλ' ὁ προληπτικὸς λαὸς ἐνόμειεν ὅτι φωτιζέται ἀρκούτους και προσήρχετο εἰς τὰ μαντεῖα μετὰ τὴν στερεάν πεποιθῆσιν ὅτι θεὰ ἀκόρη τὴν ἀλήθειαν. Τὴν εὐπιστίαν ταύτην τοῦ ὄχλου ἐξεμεταλλεύοντο λίαν ἐπιτηδείως ἀγῶραι, αἵτινες πολλὰς και ἐθροδοκῶντο παρ' ἄλλων ἐπιτηδείων ἀγυροῦν, ὅπως χρησιμοδοτήσασαι κατὰ τὸ συμφέρον αὐτῶν.

Τὰ μαντεῖα παρελάθον οἱ 'Ρωμαῖοι παρὰ τῶν Ἑλλήνων, οὗτοι δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, παρ' οἷς γινωστὸν ἦτο και διάσημον τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἀμμωνος ἐν τῇ βάσει τοῦ Σιδᾶ. Τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἰδρῶθεν μαντεῖον ἦτο τὸ τοῦ Διὸς ἐν Δωδωνῇ, ἔθθα οἱ χρησμοὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ ἱερῶς ὄρηος, ἐν τῇ θορῶδῃ τῆς ὁποίας ἠκούετο ἡ φωνὴ τοῦ θεοῦ. 'Ἦδῃ ἐν τοῖς ἐπει τοῦ Ὀμήρου ἀναφέρεται τὸ ἀρχαιότατον τοῦτο μαντεῖον, τοῦ ὁποιοῦ ἡ ἀύστασις ἀνάγεται κατὰ τινὰς τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων εἰς τὰς θέσεις τῆς Αἰγύπτου. 'Αποδείξει ὅτι τὸ μαντεῖον τῆς Δωδωνῆς ἐδουλίετο ἐπὶ ἀγυρταῖς εἶναι αὐτὴ γράϊα γυναῖκες και ἱερεῖς καθάρθων διὰ ἀναφορῶν μέσον να προκλιέσασαι θεοῦδους ὁμοιζόντας πρὸς τὸν ὀρόσον τῶν αἰωμένων φύλων τῆς ὄρηος ἡ τῆς βροσύνης πηγῆς και ἐκ τῶν θορῶδων τούτων ἐξήγγον τοὺς χρησμοὺς. 'Επὶ πολλοὺς αἰῶνας διετηρήθη ἡ σπουδαίτης τοῦ μαντείου τούτου, μέχρι οὐ ἐν ἔτει 219 πρ. Χρ. ὁ Αἰτωλὸς στρατηγὸς Δοριμαχος ἐλατῆτῃσε τὸ μαντεῖον, ἔπαρ θεομυθῶν παρήκασσεν. 'Εκ τῶν γινωστοτέρων μαντείων ἦσαν και τὸ 'Απόλλωνος ἐν Δελφοῖς, τὰ τοῦ Διὸς ἐν Ἠλιῶν, Ὀλυμπία και Κρήτη κ. ἄλ.

Οἱ 'Ρωμαῖοι εἶχον ἐπίσης ἀρχαία μαντεῖα, ὡν τὸ κυριώτερον ἦτο τὸ τῆς Κυρκίας Σιδύλλης, ἥτις κατὰ τὴν παράδοσιν ἐπρότεται τῇ ῥωμαίῳ βασίλει Ταρκύνιῳ Σουπέρβῳ πρὸς ἀγορὰν ἐννεῶ κολίνθρους (libri sibyllini), ἐν οἷς περιερίχοντο οἱ χρησμοὶ αὐτῆς. 'Επειδὴ δὲ ὁ βασιλεὺς εὐρε τὴν τιμὴν ὑπερβολικῆν, ἡ Σιδύλλα ὀρησθεῖσα ἐρεῖψε τοὺς ἔξ κολίνθρους εἰς τὸ πῦρ, ὥστε ὁ βασιλεὺς ἠναγκάσθη να πληρώσῃ διὰ τοὺς πρεῖς ὑπολειπομένους κολίνθρους τὴν δὲ βλοῦς αἰτηθείσασιν τιμῆν. Οἱ τρεῖς οὗτοι κολίνθροι, οἱ περιέροντες τοὺς χρησμοὺς τῆς Σιδύλλης, ἐφολλάττοντο ὡς ἱερὸν κειμήλιον ἐν τῇ ναφῇ τοῦ Καπιτωλίου ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν Ἰλίας ἐπιτροπῆς ἐξ ἱερῶν, συγκεμίνης ἐν ἀρχῇ μὲν ἐκ δύο μελῶν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 387 πρ. Χρ. ἐκ δέκα και ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σέλλα ἐκ δεκαπέντε μελῶν. Τὰ θίθλια ταῦτα δὲν ἠρωτῶντο εἰμῆ κατόπιν ἀθείας τῆς γεροσίας. 'Εν ἔτει 88 πρ. Χρ. οἱ χρησιμοδοτα οὗτοι κολίνθροι ἐγένοντο ὁμοῦ μετὰ τοῦ ναοῦ παρανάλωμα τοῦ πυρὸς.

Ἐκείνη εἰκόνα παριστᾷ ἕνα τῶν συνηθῶν ἐν τῇ ἀρχαίῃ 'Ρώμῃ μαντείων, ἐν ᾧ προσήρχοντο πάσχοσαι γυναῖκες, ὅπως συμβουλευθῶσι τοὺς θεοὺς περὶ τῆς θεραπειας αὐτῶν.

ΜΙΑ ΑΚΡΟΑΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΟΝΩΡΙΩΝ.

ΟΙ ΧΡΗΣΜΟΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

ΝΟΥΒΙΑ ΟΤΙΩΡΟΤΤΩΙΣ.

ΜΙΑ ΑΚΡΟΑΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΟΝΩΡΙΩΝ.

(Μετά ελάνας, 5ρα σελ. 8.)

ΚΑΚΟΝ είναι ο άνθρωπος εστερημένος πνεύματος, ο άδρανής και αφιλότιμος· πλην άλλως δυστύχημα είναι όταν τα ελαττώματα ταύτα εγγήγησαν προωρισμένους να διοικήσῃ χώρας και να άρχῃ λαών, διότι τότε ούτε εθνική φιλοτιμία δύναται να υπάρχει, ούτε εὐμερία τῆς χώρας. Κατὰ τοῦτο τὰ συνταγματικά πολιτεύματα είναι εὐεργετικά, διότι ἐν κρίσει συνταγματικῆ πολλὸ δλιγώτερον ἐπιρραΐα τὰ πράγματα ὁ νοῦς τοῦ ἡγεμόνος. Τεῦτοις ἡγεμῶν άδρανῆς, αφοιότιμος και θλιως άδικανος εἰς τὸ διακίειν ἦτο ὁ Ὀνώριος, ὁ υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου Α', ὁ ἐν ἔτει 395 μ. Χρ. κληθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του εἰς τὸν θρόνον τοῦ δυτικοῦ βυβαϊκοῦ κράτους. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ὀνώριος εἶχε τὴν πρωτεύουσάν του ἐν Μεδιολάνοις, ἀπὸ τοῦ ἔτους 403 ἐν Ραδένῃ. Ὁ άνίκανος και ἀδόνατος οὗτος ἡγεμῶν εἶχε κληρονομήσῃ ἀναστῆριον και γενναῖον, τὸν Σπυλιχίαν, ὅστις ἐκράτει τὰς ἡνάς τοῦ κράτους μετὰ συνέσεως και ἐκτάκτου δυνάμεως, ὅστις ἐν μὲν Ἀφρικῇ κατέστειλεν ἐπικίδυνον ὄστιον, ἐπιτοχῶς ἐπολέμησε τὸν Ἀλλόριον ἐν Ἑλλάδι και Ἰταλίᾳ και ἐν γένει συναντέλει εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς χώρας· ἀλλ' ὁ Σπυλιχίαν ἔπαυεν ἐν ἔτει 408 ὄμα αἰσχροῦς βελιούργιας, και ἔκτατε πάντες οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ὀνωρίου ἔλιαν ὑπαροχῆν, και μία κατόπι τῆς άλλης ἀπεχωρίσθησαν αἱ ἐπαρχίαι. Ὁ Ὀνώριος ἀπέθανεν ἐν ἔτει 423, και ἡ ἱστορία ἀναφέρει αὐτὸν ὡς ἕνα τῶν ἀνικανωτέρων ἡγεμόνων, ὅστις ἐκάθησαν ἐπὶ θρόνου. Ἐν ἦ τὸ κράτος του πανταχῶθεν ἡπειλεῖτο ὑπὸ ἐχθρῶν ἀγρίων και ἐπιχειρηματιῶν, ἐν ἦ ἀνά πᾶσαν οὐμῆν ἤρουν ἐξ ὕλων τῶν ἐπαρχιῶν και αἰ εἰδῆσαι, ἐν ἦ τὸ οὐχῆτρον του ἔμμεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βρόδος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κάλομος ἀδανῆς, ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος κατεγίνετο εἰς τὰ προσφιλεῖ αὐτῆ πτηνά, μεθ' ὧν δι' ἑλῆς τῆς ἡμέρας διασκεδάζεν. Καὶ ἐν ταῖς ἐπισημοῖς ἐτι ἀναρῶσαν, ἐν αἰς ἐδέχετο ἡ στρατηγούς, ἡ πολιτικούς ἄνδρας ἢ καὶ ἔνοους προσεβυτάς, ὁ άδρανῆς ἡγεμῶν ἐκάθητο νωγελεῖς ἐπὶ τοῦ θρόνου, τὸ βλέμμα ἔγυν προσηλωμένον ἐπὶ τῶν πτηνῶν του, τὰ ὅσια περιεφέροντο εἰςῆθερα ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τῶν πολυτελεῶν ταύτων και ἐπὶ τῶν κερματωμένων κοσμημάτων και τῶν πολυτελων οὐαιῶν. Τεταύτην ἀκροασιν παριστῆ ἢ παρατεθειμένη εἰκῶν. Οἱ προσερχόμενοι εἰς ἀκροασιν τοῦ αὐτοκράτορος εἰναι οἱ κήρυκες οἱ ἀγγέλλοντες αὐτῶ τὰς προόδους τοῦ Ἀλαρίχου και τὴν ἀνακλήσειν ἄλλου ἡγεμόνος ἐν Βρεταννία. Καὶ ὅμως ἐνώπιον τοιούτων οὐβαρῶν εἰδέσαν ὁ Ὀνώριος κἀθηται ἀδιάφορος οὔτε ἀκούων οὔτε προσέχων ἄλλο τι ἢ τὰς φωνὰς και τὰς περὶως τῶν ἀγαπητῶν του πτηνῶν, τὰ ὅποια ἦσαν οἱ ἀληθεῖς ἄρχοντες ἐν τῇ Ἀδλῇ ἐκείνῃ. Καὶ ὅμως ὁ Ὀνώριος ἦτο υἱὸς ἀνδρὸς μεγαλεπθόλου, ἀνδρὸς δοξάσαντος τὴν χώραν του και ἀποδείξαντος πῶση ἰσχυρὸν ἔχει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἦναι νοῦς ὑγιής.

ΝΟΥΒΙΑ ΟΥΤΩΡΟΠΩΛΙΣ.

(Μετά ελάνας, 5ρα σελ. 9.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΕΣ σήμερον εἰκόνα λίαν ἐπιτυχῆ και καλλιτεχνικῆ νέας ὀπωροπόλειδος ἐκ Νοβίας, κρινόμεν ἐπικαιριον νά εἴπωμεν ὀλίγα νινὰ περὶ τῆς ἄλιγῶν ἐτι γνωστῆς χώρας ταύτης, καθὼς ἐοχάτως ἔνεκε τῆς ἐστρατηίας τῶν Ἀγγλων συγγάσις ἐν τῇ τόπῃ λέγος γίνεται περὶ αὐτῆς.

Ἡ Νοβία περιλαμβάνει τὴν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀνιβασιλικῶς τῆς Αἰγύπτου κειμένην χώραν, τὴν ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ καταρράκτου τοῦ Ἀσουάν πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς ἐρήμου τοῦ ἀνατολικῶ Σουδᾶν πρὸς νότον (ἦτοι σχεδὸν μέχρι Χαρούμ), και ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μέχρι τῆς λιθουκῆς ἐρήμου πρὸς δυσμάς. Ἡ ἔκτασις τῆς Νοβίας εἶναι 864 1/2 χιλιάδων τετρ. χιλιομέτρων και ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀνέρχεται κατὰ τοὺς ἀκριβεστερούς ὀπολογισμοὺς εἰς ἕν ἑκατομύριον ψυχῶν. Ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς βορρᾶν διασχίζει ὁ Νεῖλος τὴν χώραν ἐν καμπῇ ἐχούσῃ τὸ σχῆμα τοῦ λατινικοῦ Σίγμα· τὴν μεσημβρινὴν ἀκρᾶν τῆς καμπῆς ταύτης ἀποτελεῖ ἡ ἐρημος Βαῖ· ἀπὸ τῆς ἀγεί ὁ δρόμος ὁ ἀπὸ Κορόσῃ εἰς Ἀβου Χαμῶ. Τὸ πλείστον τῆς χώρας εἶναι ἐρημιον, μόνον αἱ ὄχθαι τοῦ Νεῖλου εἶναι καλλιεργήσιμοι και ἔχουσι στερροὺς κατόικους, ἐν ἦ οἱ ἄλλοι εἶναι τὸ πλείστον νομάδες. Ἡ ἐρημος θῆναι πολλὰκις μέχρι τῶν ὄχθῶν τοῦ ποταμοῦ, ἀφῆνοσα μόνον στενὴν λωρίδα γῆς καλλιεργησίμου. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὅμως τῆς Δογγόλης ἐκτείνεται εὐφροσ παιδιάς, 230 χιλιομέτρων μῆκος ἔχουσα. Τὰ κυριώτερα προϊόντα εἶναι φοίνικας, και ἀραβικὸν κῶμιν, ὧν ἡ πρώτη γίνεται ἐξαγωγή.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων φυλῶν τῆς Νοβίας, κλιούνται ἰδίως Νοβιοὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν πεδιάδα τοῦ Νεῖλου ἀπὸ Ἀσουάν μέχρι Κορόσῃ. Κατὰ τὴν κλιουμένην γῆλασαν διακρίνεται ὁ λαὸς οὗτος εἰς δύο φυλάς, Κενοῶζῃ και Μαχάση, ὧν ἡ μὲν πρώτη κατοικεῖ ἀπὸ τοῦ πρώτου Καταρράκτου μέχρι Δογγόλης και Κορόσῃ, ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ Ἰβρίμ μέχρι Βαδι Χάλαφ, Σουκῃε και Μαχάς.

Ἡ λέξις Κενοῶζῃ εὐρεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἰγυπτιακῇ λέξει το κηns, δι' ἣς ἐν ταῖς ἱερογλυφικαῖς ἐπιγραφαῖς κληθεῖται ἡ ἄνωθεν τοῦ Ἀσουάν χώρα. Ἐκ τούτου και ἐκ τῆς διαλέκτου τῶν Νοβίων, ἦτις ἔχει μεγάλην ὀμοίωτητα πρὸς τὴν διάλεκτον τῶν Μαύρων, τῶν πρὸς νότον τοῦ Κορόσῃν αἰκούντων, ὁν ἐξάγειται, ὡς τινες διατείνονται, ἐτι οἱ σημερινοὶ Νοβιοὶ εἶναι οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων· ἀλλ' εἶναι γνήσιοι λαὸς τῆς Ἀφρικῆς. Πρῶτος ὁ Ἐρατοσθένῃς ἀναφέρει τοὺς Νοῦβας ὡς μέγα ἔθνος, τὸ ἔποτον κατοικεῖ πρὸς δυσμάς τοῦ Νεῖλου· ὁ Πτολεμαῖος διακρίνει τοὺς Νοῦβους τῆς λιθουκῆς ἐρήμου και τοὺς Νοῦβας πρὸς ἀνατολάς τοῦ Νεῖλου. Ὁ δὲ Προκόπιος ἀναφέρει, ἐτι ὁ Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς παρεχώρησε κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτῆ τῆς γ'. μ. Χρ. ἑκατονταετηρίδος εἰς τὴν νομάδα φυλὴν τῶν Νοβιῶν, τὴν ἔχουσαν τὰς βοσκὰς τῆς εἰς τὰ περίε τῆς μεγάλης ὄσεως, ἔλην τὴν κοιλιάδα τοῦ Νεῖλου ἄνωθεν τῆς Σούνης (σημ. Ἀσουάν), ὅπως προφύλαττε τὴν Αἰγύπτου ἀπὸ ἐπιδρομῶν ληστρικῶν φυλῶν. Περὶ τὰ μέσα τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος οἱ Νοβιῶδες οὔτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν ἄνω Αἰγύπτου και κατὰ τὴν Στ'. ἑκατονταετηρίδα Ἰβρουσαν ὑπὸ τὸν βασιλέα Σίλλον μέγα βασιλεῖον ἐκτεινόμενον μέχρι τῆς λίμνης Με-

ρόης και τῆς Ἀβουσιανίας. Ἀπὸ τοῦ ἔκτου ἦδη αἰ. ὄνος εἰσέδυσεν ὁ χριστιανισμὸς παρὰ τοῖς Νοβιοῖς, και τὸ κράτος αὐτῶν κατέστη ἰσχυρὸν και ἀνθρόν. Ὁ ἡγεμῶν αὐτῶν καθίκασι ἐν Δογγόλῃ, τὰς δὲ διαφόρους ἐπαρχίας ὑφῆκον τοποτηρηταί. Τὸ χριστιανικὸν τοῦτο βασιλεῖον τῶν Νοβίων ἤκραζεν ἀπὸ τῆς ἐδδόμες μέχρι τῆς δεκάτης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος· πλείστοι δσοὶ Ναοὶ και μοναὶ ἐκτίσθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐν Δογγόλῃ, ὧν τὰ εῖρηπια σώζονται μέχρι σήμερον. Ἀπὸ τοῦ 10. αἰῶνος τὸ νοβιδικὸν κράτος ὑπέκυψε βαθυπῶδ ἐν τὴν ἀδυναμομένην ἐπιτροπὴν τῶν Ἀράβων, και ἐν ἔτει 1820 ἡ Νοβία κατεκτήθη ὀριστικῶς παρὰ τοῦ Ἰσαμὴλ πασα, υἱοῦ τοῦ Μεχμεμέ Ἀλῆ τῆς Αἰγύπτου. Ἐκτοτε ἀνήκει εἰς τὴν Αἰγύπτου.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΑΛΑΒΡΟΥ.

Διήγημα Βίκτωρος Κατουάλλη.
Μετάρφρασις Δ. Ι. Καραγιαννίδη.
(Συνέχεια.)

ΜΕΘΑ ἀκριβῶς περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1788, ὅτε οἱ Γάλλοι εἰσῆλθον εἰς τὴν Νεάπολιν. Ὁ Φρᾶ Διάβολος εἶχε ὀνομασθῆ ταγματάρχῃς ὀλίγη πρῶτερον και μετὰ τὴν κατὰ τὴν ἀρχιερατικὴν περιφέρειαν ἀναντιον τῶν Γάλλων μάχην, ἦς μετέσχη, ἐπαυελιθὸν εἰς τὸ βασιλεῖον συγγὰς ἐποιε τὰς κατὰ τῶν δημοκρατικῶν ἐκστρατηίας, πολλὰκις και μέχρι τῶν τευχῶν τῆς πρωτεύουσῃς.

Ἄν εἶχε λησμονήσει τὴν Ἀγγελικὴν και καθυρόφωσα νὰ λάβῃ τὸν ἀνώτερον στρατιωτικὸν ὀθλμὸν, ἀνοπομόνος περιέμενε νὰ τὴν κἀμῃ ὄζονόν του. Βοηθὸν ἰσχυρὸν εἶχε ἐν τῇ διαδοτῆ Σπετάλῃ, περὶ οὗ θέλομεν εἶπει ὀλίγας λέξεις. Ὁ Ἰάκωβος Σπετάλης, υἱὰ χειροῦ ἐκ Βορρέτου παρὰ τὸ Πάνορμον, εἶχε τὴν ἡλικίαν τῶν Φρᾶ Διάβολου. Φύσις ποταπὸς εἶχε κατορθώσι, κηρόσαν ἑαυτὸν ἐγθρόν τῶν Γάλλων και τῶν περὶ αὐτοῦς, νὰ διοισθῆ δικαστῆς ἐν τῇ ἀκαστατήρῃ τοῦ Πάνορμου, ὅμα ὡς ὁ βασιλεὺς ἦθελε καταφῶγι ἐκεῖ ἐκ Νεαπόλεως, καταληφθεῖσις ὑπὸ τῶν νικητῶρων ὀμοκρατικῶν ὀπλων. Πρὶν δὲ οἱ Γάλλοι ἐγκαταλείψουσι τὴν Νεάπολιν, αὐτὸς ἀπεσῶρη εἰς τὴν νῆσον Προκίδαν, ἔνθα, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, στήνων ἀγγῶνας και περικυκλούμενος ὑπὸ δημίων, ὁν ἀφῆκε νὰ παρήλθῃ ἡμέρα χωρὶς νὰ μῆ χυθῆ αἷμα, μῆ ἐπιτρέπων εἰς τὰ ὄματα τῆς αἰμοχαροῦς ματίας του οὔτε κἀν νὰ ὑπερασπισθῶσι, φυλακίζων μάλιστα και τοὺς πειρωμένους νὰ μαρτυρήσασιν περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτῶν. Ἡ ἀνθρωπινὴ αὐτῆ βίαια, ὁ Σπετάλης, ὅστις μετὰ τοῦ καρδινάλιου Ρούφφου και τῶν ἄλλων φανατικῶν ἐμόλων δι' ἀδελφικῶ αἵματος τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας, εἶχε καταστῆ εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων ὑπερασπιστῶν τοῦ ληστοῦ, πρὸς ὅν οὐ μόνον τὸν στρατιωτικὸν βαθμὸν ἐπρομήθευσε, ἀλλὰ και ὑπεσχέθη τιμάρριον ἐν Βασιλικῇτῇ και τὸν τίτλον τοῦ κόμητος ἄν τὰ στρατεύματα τῶν Βορρῶνων ἦθελον νικῆσαι ἐν τῇ χειροσῆση. Γινώσκων δὲ, ἐτι ὁ πρίγκηψ Γουϊακάροδς ἦν λίαν ἀρρωτισμένος εἰς τὴν βορρῶνικὴν ἀλῆν, ὁ Φρᾶ Διάβολος ἐρίστατο παρὰ τῆ Σπετάλῃ, ἕνα πρὸς τὸν τίτλον τοῦ κόμητος ἐπιτόχη και τὴν χεῖρα τῆς Ἀγγελικῆς, ἦς ὁ πρίγκηψ ἦτο και ὄεις και κηθεμῶν.

Ἐν ἄλλῃ ἐποχῇ και ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις τοιαῦται προτάσεις τοῦ ταγματάρχου ληστοῦ θά ἀπαυθῶντο και ὑπὸ τῆς Αἰλῆς. Τότε ὅμως οἱ καιροὶ ἦσαν ἀναντιον τῶν Βορρῶνων και οἱ ὀπαδοὶ των ἀνεγνώριζον ἐν τῇ Φρᾶ Διαδόλῃ θραξίαν ἰσχυρὴν, ἰκανὴ νὰ ἐπινοήσῃ τὸ ἔργον τῆς κλινορθώσεως, ὀσάσις θά εἰδοικεν ἐκᾶε τὸ ἀτομικὸν συμφέρον. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ Σπετάλης ἐθεθέλωσε τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Φρᾶ Διαδόλου πρὸς τὸ ὑπουρῆσιον, κατ' ἀρχὰς ἔμμενε τοῦτο ἐν ἀμηχανίᾳ, κατέληκεν ὅμως ὀθλωσαν ἐτι ἕνα μὲ ἀπολέκη ἀμφοτέρων τσοσῆφ ἰσχυρᾶν ὁν ἠδύνατο ἢ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ εἰς τοῦτο αὐτὸ τὸ σῆδιον.

Ὅτως ἡ τύχη τῆς δυστυχούς Ἀγγελικῆς, ἔτε τὰ τοῦ πολέμου ἦσαν εὐνοικὰ τοῖς Βορρῶνιῶσι, θά οὐνεθέατο διὰ παντός πρὸς τὸν Φρᾶ Διάβολον, και ἡ εὐγενῆς ἐκείνη ψυχῇ, ἔνεκα μῖς ἐκ τῶν μᾶλλον ἀνοξίων ἀνθρώπωντων περιπλοκῶν, θά ἔθουσιάζετο εἰς τὸν μᾶλλον διαδόχον τῆς Ἰταλίας ληστοῖν. —

* * *

Ὁ Δὸν Λουδοθίκος και ἐγὼ εἶχομεν συνδέσις στενὴν φιλιαν· εἰμεθα πάντοτε μαζί. Ἡ ὑποστήριξις τοῦ μαρκησίου Φιλαγγέρῃ και τὰ ἐκ τοῦ χρωστηρὸς μου κέρθη μοὶ ἐπέτρεπον νὰ διάγω θίον ἄν οὐχὶ πλοσίον, τοὐλάχιστον ὅμως ἦσογον. Ὅθεν οὐ μόνον ὁ Δὸν Λουδοθίκος, ἀλλὰ και ἄλλοι τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Νεαπόλεως νείο ἐζῆχον τὴν γνωριμίαν μου. Ἡ ἀγάπη, ἦν μοὶ ἐδιδίκαυον ὁ Δὸν Λουδοθίκος, μ' ἐνεθάρρυνεν ἡμέραν νινὰ νὰ τῆ ἐξομολογηθῶ τὸν δεσμὸν τοῦ ἔρωτος, ὅστις μὲ συνέδεε πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, εἰτα ὅμως μοὶ ἐδῆλωσαν ἐτι, ἄν και ἐγὼ οὐδὲν εἶχον και ἡ Ἀγγελικῇ ἦτο ἡ μόνη κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, ἡ ἔνωσις μας δὲν τῆ ἐθαλίετο πρᾶγμα ἀδύνατον. Αἱ λέξεις αὐταὶ μ' ἐνεθάρρυναν πολὺ, και πολλὰκις δι' αὐτοῦ μοὶ ἐπατρέπετο νὰ θλίπω τὴν Ἀγγελικὴν μεταδύινων εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πρίγκηπου.

Πόσον ὀραῖος, πόσον προσφιλεῖς μοὶ ἐθαίνετο τότε ὁ θίος! Ὅποῖον ἀνθρόν και γελόσσαν εἰκόνα μοὶ παρουσιάζετο τότε τὸ μέλλον! Καὶ ὅμως ἐν τοιαύτῃ διατελεῶν εὐτυχίᾳ, ἡθθαυόνην σχεδὸν τῶφι συνειδέοτος, ἐτι ἦνοιτα τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν Ἀγγελικὴν.

Ἡμέραν νινὰ μανθᾶν ἐτι πλοῖον ἐκ Σικελίας προσερχόμενον και προσορισθὸν οὐ μακρὸν τῆς Ἀμάλφης εἶχε ἀποβυτάς ἑκατοντάδα ἀνθρώπων· ἐτι ἀναπετάσαν τὴν βασιλικὴν σημαίαν διήγειρε τὸν λαὸν τῶν χωριῶν κατὰ τῶν Γάλλων και τῶν τούτοις ὀμοφρονούντων. Αἱ ὀδοὶ ἀπεκλείοντο, οἱ κῶδωνες τῶν χωριῶν ἐκροῦντο και ἀπὸ τῶν ὀρέων και τῶν κοιλῶων ἔσπευδον θαρραλέοι οἱ πολῆται. Αἰφνης τάμα Γάλλων, ἀναχωρήσαν κατεσπευσμένως ἐκ Νεαπόλεως, ἐπέρχεται μετὰ ὄμο πυροβοληριῶν. Ὁ στρατός τῶν ποσόντων ἦσαν πολλῶν περιεκυκλώθη, ἠττήθη, και πεσόντων πολλῶν παραδίδονται οἱ λοιποὶ, ὀλίγων μόνων κατορθωσάντων νὰ διαφύγῃσι τὴν αἰχμαλωσίαν.

Τὸ σῶμα τὸ τοῦ διαδοῦν μετ' ὀλίγον ἐν Νεαπόλει κατεφθέσις τοὺς πάντας, ἰδίως δὲ τὰς ἀριστοκρατικὰς οἰκογενείας, διότι και μεταθῶ τῶν πεσόντων ἦσαν πολλοὶ εὐπατρίδοι, και ἐκ τῶν αἰχμαλωτισθέντων οἱ πλείστοι θά κατεδικάζοντο εἰς τὸν θά τωφασμῶ θάνατον. Ἡ περιέργεια μὲ αἰώρας νὰ ἐγῆσῃ λεπτομερεστεράς πληροφορίας περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου· δυοσταυῶς αἱ πληροφορίες ἦσαν θλιβερωτάται· μετὰ τῶν φρονεοθέντων ἦτο και ὁ μεγαλειεταρὸς μου ἀδελφεός.

Ἐάν κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, μαθὼν ἐτι ὁ ἀδελφεός μου εἶχε ἐγκαταλείπει τὸν γέροντα πατέρα ἕνα ἐκτεθῆμενος εἰς προφανεῖς κινδύνους ὀράμη εἰς θῆθεσαν μοναρχίας, ἀναξίας ὄλιως τοιούτου ἦρωσμοῦ, κατόπιν ἔμως θουμάζων τὸ θάρρος αὐτοῦ θαυμάστην ἡθθαυόνην ἐπὶ τῇ θανάτῃ αὐτοῦ ὀλιγῆν. Ἀληθεῖς, ἐτι δὲν ἔζησα παρ' αὐτῆ ἢ θραχῶν χρόνον και τὸν θθαυρῶν πάντοτε αἰτίον τῆς δυστυχίας μου. Ἀλλ' ὁ πᾶσαν πληγὴν θερμαπῶων χρόνος και ἡ σκέψις ἐτι, ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ἦτο ἀκούσιος τῶν θθαυρῶν μου αἰτίος μὲ ἔπεισαν νὰ τὸν συγχωρήσω, και τὸν εἶχον συγχωρήσει ἀπὸ καρδίας. Προετιθέμην μάλιστα, ἄν ποτε ἡ κατάσταση μου ἐθελιτοῦτο, ν' ὀποσῶμῃ εἰς τὴν πατρίδα και νὰ συνδιαλαθῶ οὐ μόνον μετ' αὐτοῦ ἀλλὰ και μετὰ τοῦ πατρὸς μου, τὰς ἀδικίας τοῦ ὀποίου εἶχον πρὸ πολλοῦ λησμονήσει. Ἐπομένως ὀμολοῶ ἔν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, ἐτι ὁ ἀπρόσποτος ἐκείνος θάνατος, ὅστις θά ἐλόφθησε τόσῃ τὸν πατέρα μου, μὲ ἀνήγκασεν αἰφνης ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ κῶμου, ἐν ἦ ἔως τότε ἔζων, ἕνα μὲ ῖρηφ ἀποτόμως εἰς τὴν θραυθῶμιαν. Ἡθθαυόνη ἄπας ἐτι τὸ μέγα ἐκείνο κενὸν τῆς καρδίας, ὅπῃ ἡθθαυόμην ἐπὶ τσοσῆτα ἐτῆ, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγνώρισα τὴν Ἀγγελικὴν, και ἐπεισῆν δυστοχῶς, ἐτι ἡ εὐτυχία δὲν ἦτο ἄνωος τοῦ κῶμου τούτου.

Μὲ φυχὴν περιπυον ἔσπερφα τὰ θῆματὰ μεν πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ πρίγκηπου Γουϊακάροδου, ἕνα τῆ διηγηθῶ τὸ συμβᾶν, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ εἶχε ἀναχωρήσει τὴν προτεραιαν διὰ Σορρέντον. Διηγῆθη ἱεπομένως τὸ γεγῶνος εἰς τὴν πριγκηπίσαν, τὸν Δὸν Λουδοθίκον και τὴν Ἀγγελικὴν, ἦτις φύσις ἀγαθῆ συνεμερίσθη τὴν λύτην μου Ὅτε δὲ ἔμμενα μόνος μετ' αὐτῆς.

— Ἀναχωρήσαν ἀμέσως, μοὶ εἶπε· κατὰ τὴν θλιθερᾶν ταύτην στιγμήν ὁ πατήρ σου θά ἐχῆ ὑπὲρ ποτε ἀνάγκην τῆς παρουσίας σου. Σκέπθητι ἐτι εἰνε γέρον και ἐτι ὁ αἰφνίδιος τοῦ ἀδελφεοῦ σου θάνατος, ἐάν ἀνακαινωθῆ αὐτῆ ἀποτόμως, δύναται νὰ γείνη αἰτίος νέας συμφορᾶς.

Ὅδὲν τῆ ἀνέφερον περὶ τοῦ συνεικασίου ἡμῶν· τῆ ἔθωκα ὅμως νὰ ἐνοήσῃ ἐτι κατὰ τὴν ἐκ Νεαπόλεως ἐπιστροφῆν μου θά ἐζῆτῶν παρὰ τοῦ μαρκησίου τὴν χεῖρά τῆς.

Ἀναχώρησα τὴν αὐτὴν ἡμέραν με τὴν αὐτὴν τῆς ψυχῆς ταραχῆν, ἦν ἐδοκίμασα ὅτε ὀδηγήθην εἰς τὴν μονῆν. Μυρία με ἀνηγόρων σκέψεις· ὁ ἐν τῇ ἄνθει τῆς ἡλικίας ἀφαρτασθεῖς ἀδελφεός μου, τὸ ἦρας τοῦ πατρὸς και ἡ δυστοχῆς νεότης μου οὐθεθεῖσα ὀθλιως ἐν τῇ πόνῃ και τῇ ἐρημίᾳ. Μόνος εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἀμαθίᾳ ἡσχίσα νὰ κλαίω· εἶχον τῶση ἀνάγκην θθαυρῶν!

* * *

Ἐν τσοσῆφ ἡ ἀπρόσποτος εἰδέσις τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφεοῦ μου εἶχε ἦδη διαδοθῆ εἰς τὴν πατρίδα μου· διηγῆθη αὐτὴν εἰς τῶν συναπτότων μου, ὅστις εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγῃ. Ὁ γνωρίζων εἰ εἶνε ἐν μικρᾷ τινι κωμοπόλει ἡ πρώτη αὐτῆς οἰκογένεια, εὐκόλως θά ἐνοήσῃ ὀποῖον ἐκπληξῆν ἡ εἰδήσις ἐπροένησεν οὐ μόνον ἐν τῇ πατριᾷ μου οἶκῃ ἀλλὰ και καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Ἡ ταραχῆ ἦτο γενικῇ ἦτο ὡσεὶ κοινῇ συμφορᾷ. Ἐπισταθετο σὺν τοῖς ἄλλοις ἐτι ὁ οἶκός μας ἦδη παρὰ ποτε ἦτο ἐκτεθειμένος και ἐτι ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς μου, ἡ κωθέρησις τοῦ βασιλέως θά ἐδέμμευε τὴν περιουσίαν. Ταῦτα πάντα ἔμαθον κατόπιν παρὰ τοῦ ἀρχιερέως, ὅστις ἦτο φιλάτονος τῆς οἰκογενείας μας.

Ἐν τῇ μόνῃ τῆς κωμοπόλεως φαρμακείῃ, ἔνθα συνήρουντο καθ' ἑσπῆρον οἱ προσετῆρῶντες, ὁ λατρός, ὁδο διηγηθῶ, ὁ συμβολοιογράφος, ὁ ἀρχιερεὺς, μόνον περὶ τῶν σωματέως ἐκείνου ἐγίνετο λόγος, τοῦ θθαυζόντος εἰς ἐαθὸ πένθος μίαν τῶν πρώτων τοῦ βασιλείου οἰκογενειῶν. Περὶ ἐμοῦ, φυσικῶ τῇ λόφῃ, οὐδεὶς ἀόμιη ἐσκέπτετο, διότι οὐδεὶς ἐγίνωσκε ποῦ εἰρισκῶν. Ἦτο γνωστὸν μόνον, ἐτι ἀπὸ τῆς Κοζέτας εἶχον ἔλθει ἐν σποδῆθ δύο ἐξάδαλοιο τοῦ πατρὸς μου και ἐτι ἐν τῇ μεγάρῃ ἐγίνετο συζήτησις περὶ τῆς διαδοχῆς.

Ὁ κόμης Γουλιέλμος, ὁ ἀδελφεός μου, εἶχε πρῆξει ἄριστα κατὰ τὸν ἀρχιερέα, προσφέρων τὸν θραξιανὸν του ὑπὲρ τῆς πίσταως και τοῦ θρόνου. — Ἐάν ἀπέθανε, συνεπέραναν, εἶνε σημεῖον ἐτι ὁ Θεὸς οὕτως ἠθέλωσεν. Ἀλλ' ὁ λατρός και εἰς τὴν δύο διηγηθῶρων δὲν συνεζῶνουν πρὸς τοῦτο.

— Ἀνθρώπος, ὅστις εἶνε ἡ μόνη ἔλπις μεγάλου οἴκου ἔχει ἄλλα καθήκοντα, ἔλεγον ὁ λατρός, και νομίζω ἐτι ἡ ἀληθῆς θέσις τοῦ κόμητος Γουλιέλμου θά ἦτο παρὰ τῇ γέροντι μαρκησίῃ.

— Ναι, προσθέταν ὁ δικηγόρος Γιαννικόλας, ὡφελε ν' ἀγαπᾶ περισσότερον τὴν ζωὴν του, ἕνα ἐξασφαλίσῃ μάλιστα τὴν διαδοχῆν οἴκου ἐπιφανοῦς τσοσῆτον. Νὰ καταστραφῆ ἀφνης ἡ πιθανότης αὐτῆ ἦτο, κατ' αὐτὸν, προμελετημένη ὀθλιως ν' ἀποκῶμῃσιν ἀπὸ τὸν πότον τὴν κυριαν ἐπισημότητα. Κύριος οἶδεν ἄν ἡ μεγάλη περιουσία δὲν θά ἐθθαυέται.

Ὁ ἄλλος δικηγόρος και ὁ συμβολοιογράφος ἐξεπλήττοντο ἀκούοντας τὰς ἀνοησίας ταύτας· ὁ

μην αίσθημα αιδούς· μοι εφάνητο ότι ο τρόπος, καθ' όν είσηρχόμην, ήτο πολύ διάφορος του πραγματικού. Τό να θρηνώ την μεταβολήν της τύχης μου εις τόν θάνατον του αδελφού μου, μοι εφάνητο επαχθές· μορτα σκέψεις μοι επήλθον εις τόν νουν. Ανακάλυον εις την μνήμην τόν Γουλιέλμον, ένθουομένη πύον ήγαπώμεθα, και ότι πριν εισέλθω εις την μονήν είχα δείχθῃ πολύ προς με ευμενής. Τόν εφρανταζόμενν άκούμν ήπως τόν είδον τελευταίον, ήρατον την όψιν, εύσωμον, με την βαστραχωδή ξανθήν κόμην· τόν έβλεπον περιερχόμενον έφιππον τάς έβδους με τόν ήρωήν αυτόν χιτώνα, με τά μεγάλα ύποδήματα και τόν περσιών πύλον· τόν έβλεπον χαριεντιζόμενον προς έμέ εν τώ εν Τριγυλίον κτήματι μάς κατά τόν τροχόν, όταν χορεύουσιν εις τά άλόνια και εύθυμοσιν αι εύδοίαι· ήγρόπιδας, αναπαύομενοι από των κόπων της ήμέρας. Δυστυχῆ Γουλιέλμω, και νύ μέ τόν έβω πλέον!

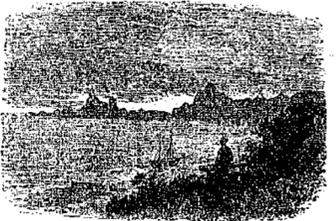
Εισήλθον εις τόν πατρικόν οίκον συνοδού- μωνος υπό του άρχιερέως, καλού κληρικού, όστις έξ άγάπης προς την οικογένειάν μου μοι συνεχώρει εύχαρίστως την από της μονής απόδρασίον μου. Ήλθεν εις συνάντησιν μου με πρόσωπον, έν ή θωβεία άπεικονίζετο λυπη, γέρων θηλασθη- πόλος του πατρός μου, όστις με είχε κρατήσει εις τάς χειράς μέλις γεννηθέντα. Άμα μάς είδεν άναρχόμενος την εύρειαν κλίμακα επε- τάχυνε τό βήμα του και κλίμων έλαβε την χειρά μου, ίνα την άσπασθῆ.

— Ά, κύριε κύμψ! μοι είπεν· ή καρδιά μου μοι έλεγεν ότι δέν ήθέλετε άφῆσαι τόν δυστυχῆ κύριον μαρκήσιον... Άν έδέλεπετε πως ήλλα- ξεν... Από τριών ήμερών ούτε όμίλει ούτε τρώγει. Δέν έπίστευον ότι θα έλυπαίτο τόσο πολύ!

Ή δυσθυμία του πιστού εκείνου ήπηρετού του οίκου μας προήργητο και έξ άλλης αίτίας, ήν έν ήνώρισον. Ο κύριος Γουλιέλμος πρό ένός έτη είτους είχεν άρραβωνισθῆ μετά πλου- σίας τινός κληρονόμου, της μαρκησίας του Βά- στου. Οι γάμοι έμελλον μετ' ου πολύ να τε- λεσθώσι, και έν τήν πατρικήν μαγάρην είχον γείνει αι δούουαι προπαρασκευαί, ήπως έπατίως ύπο- δεχθώσι την νόμφην. Ο πατήρ μου ούδεμίως έφείσθη διαπάνης, ήπως ο οίκος καλλωπισθῆ ήσον οδόν τε μεγαλοπρεπέστερον και κομψότερον. Έξ έκ τούτου ο θάνατος του αδελφού μου κα- θίστατο ότι λυπηρότερος και εις τόν πατέρα μου και εις τούς της οικίας.

Ο άρχιερέως εισήλθε πρώτος εις τό δωμά- τιον του πατρός μου, έγω δέ περιέμενον έν τινι προθάλαμω, έν τήν αὐτήν θαλάμω, ένθα κατά σύμπτωσην είχον γεννηθῆ και είχεν αποθάνει ή μήτηρ μου. Έστρεμον όλος επί τήν ιδέα ότι θα εύρωθῆ ένάπισιν του δυστυχούς πατρός μου.

(Συνετα τό τέλος.)

ΟΙΚΙΑ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΜΟΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.

(Μετά εικόνας, έρα σελ. 18.)

ΟΙ Αμερικανοί, άνθρωποι πρακτικοί εις άκρον, εύρον την μέθοδον να μετακο- μίζωσι μίζωσι όσάκις παρίσταται ανάγκη οικίας από μιας εις άλλην θέσιν, από μιας εις άλλην οδόν ή εις πλατείαν. Ένωσεται δει τούτο συμβαίνει μόνον εις πόλεις και κομμο- λεις μηκέτι ρυθμισμένας και τακτοποιημένας, διότι έν ταίς μεγάλαίς πόλει τα οικίαεδα έχουσι τούς ιδιοκτήτας των, όστινας θεσπίως δέν έπιτρέπουσιν ό γείτον να μετακομίζη επ' αυ- τών την οικίαν του κατά τό δοκοῦν αὐτῆ ή κατά τό συμφέρον του. Τό μετακομιζόμενον όμως τών οικιών είναι πρακτικώτατον διά τούς εις τόπους άγρούς έτι και άκατακίχτους μεταφερο- μένους. Έν τοιαύτῃ δέ περιπτώσει γίνεται χρῆσις του υδροφόρου ή άνατόμω. Η ήμε- τέρα μικρά εικόνη παριστῆ τοιαύτην οικίαν, με- τακομιζομένην από της πόλεως Χικάγω έν Αμερικῆ πρός την έπαρχίαν Δακοτά, ήπως στηθῆ έν μέσω έρήμου πεδιάδος και χρησιμοποιηθῆ ως κατοικία των έξεί γαυκατηρόνων. Έν λι- κόμω μεγάλη γίνεται έξεδουσις τοιοῦτων έλα- φρών οικιών, κατασκευασμένων έκ έξλων, αλλά περιεχοσών πάντα τά χρειασθῆ εις μίαν οικο- γένειαν. Συνείδη πολλάκις να άναφωσιν ως διά μαγικής ράβδου πλησίον υδροφορικού τινος σταθμού πόλεις όλόκληραι συγκρίνεται έκ τοιοῦτων μετακομιζόμενων οικιών. Ένωσεται δειν κρίνεται εύλόγον να εγκαταλειφθῆ πάλιν ή θέ- σις, αι πόλεις εκείναι αι πρόχειροι έκλεισόμεναι εὐθὺς από προσώπου της γῆς, μεταφερόμεναι εις άλλην θέσιν πρόσφορον προς τάς ανάγκας ή τά έργα των ιδιοκτητῶν αὐτῶν.

ΠΟΡΩΜΕΙΟΝ ΕΝΑΕΡΙΟΝ.

Μετά εικόνας, έρα σελ. 18.)

ΕΝ Νέα Ζηλανδία και έν τή νοτιή Αμε- ρικῆ, εις μέρη ένθα τά μέσα της συγκοι- νωνίας δέν είναι εισέτι άρκούτως άνε- πυκνωμένα και πολλάκις ή διάβασις ποταμού, έλ- λείφει γεφυρών ή άτμοπλοίων, καθίσταται ζήτημα σπουδαίον, οι έν τοίς μεταλλείσις εργαζόμενοι μη- χανικοί επενόησαν νέον είδος έναερίου πορβμείου, άπλοῦ και όλιγοδαπάνου. Τό πορβμειον τούτο, ήπερ παριστῆ ή ήμετέρα εικόνη, σύγκεται έκ καλάθου, δυναμένου να περιλάβη πάντε ή έξ άτομα. Ο κάλασος ούτος στερεωμένος προση- κόντως κινείται έναερίως επί δύο υδροπῶν σφρ- μάτων· τό μεσαίον σύρμα έλκόμενον υπό άτμο- κινήτου μηχανῆς άίδει την διεύθυνσιν. Οι επί των δύο όχθῶν σταθμοί, έν οίς επιβαίνουσιν οι επιβάται του καλάθου, είναι εύλινοι και όλως προχείρους κατασκευασμένοι. Επί συγκοινωνίας οὐχί πολύ ζωηράς τό πορβμειον τούτο είναι και πρακτικόν πολύ και χρήσιμον, άλλ' ένθα ή με- ταφορά των ανθρώπων δέν να εκτελήται τα- χέως, τό σύστημα τούτο δέν άδναται να έφαρ- μοσθῆ, και κυκαλλήτερος είναι τά συνήθη πορβμεια διά έμβωων ή οχηδιών.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ.

Υπό ALPHONSE DAUDET.

Έκ του Γαλλικού υπό Π. Ι.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ.

(Συνέχεια και τέλος.)

ΠΕΡΙ πάντων είχον σκεφθῆ, πάντα τά μέτρα είχον λάθει. Δέν ήθελον ούζυγον Παρισινήν, διότι εφραδούμην τός Παρι- σινάς... Δέν ήθελον ούζυγον πλουσίαν, ήτις θα είχεν άκαιτήσις υπερβόχους.

Εφοδούμην ήσασίως τάς πολλάς συγγενικάς σχέσεις, τό φοβερόν εκείνο συγγενικόν δικτύον, ήπερ περιβάλλει τό ήωμα της αγάπης του, τό καταβάλλει, τό καταπνίγει.

Η ούζυγός μου ήτο όποιαν πάντατε τί άναρμόν μου μοι έπαρουσάζεν. Έλεγον κατ' έ- μαστόν· "Θέλω, ή ούζυγός μου τά πάντα να ήφείλῃ εις έμέ." Όποια χαρά να μορφώσω τό παιδικόν εκείνο πνεύμα, να πληρώσω την άγνήν εκείνην ψυχῆν διά του ένθουοιασμού μου, διά των έπιπέδων μου, να έμψυχίσω ζωήν εις εκείνο τό άγαλμα!

Και πράγματι μοι εφάνητο άγαλμα με τούς μεγάλους, σοβαρούς, ήρώχους όφθαλμούς, με τά κανονικά, εύρωστα, έλληνικά χαρκτηριστικά του προσώπου της, ών ή τραχύτης έμμετρίετο διά της θερμότητος των παρειών, διά της σκιάς της ύψηλής αὐτῆς κόμης.

Προσέσασα εις τούτο προφορῶν έλαφρώς έπαρχιακήν, ήτις μοι άνεκάλει εις την μνήμη τούς παιδικούς μου χρόνους, και ήτο ως ήχη ψυχικής ειρήνης μακρόθεν έρχομένη έκ λημυ- νηθείσας σχεδόν, άπωλοσθεισας γυνίαις της γῆς — και ήδη να αναγκάζωμαι να όμολογήσω έμαυτῶν, ότι ή προφορά αὐτῆ ή έπαρχιακή μοι είναι άφορητος!

Τότε άκόμη έπίστευον, ήγάπων, ήμην εὐπ- χῆς, και είχον την έλπίδα να καταστῶ έτι εν- τυχεύοτερος. Πλήρης ζήλου, εὐθὺς μετά τήν γάμον μου επεχείρησα νέον έργον ποιητικόν, και τό έσπέρας άνεγίνωσκον αὐτῆ τούς στίχους της ήμέρας.

Ήθελον να την έξοικειώσω έντελῶς πρός την ύπαρξιν μου. Κατ' άρχάς έλεγεν· "Είμαι φρασίαι οι στίχοι!" Και έγω τῆ ήμην εύνώ- μων διά την εύμενη ταύτην κρίσιν, έπιτίζων έπι προύιτος του χρόνου ήθελεν έννοήσαι καλλιτέ- τον άποτελοῦντα τήν βίον μου σκοπόν.

Η δυστυχῆς! Πόσον την έστενωχώρησε! Αφ' ου τῆ άνεγίνωσκον τούς στίχους μου, τῆ έβιδον τάς άνοχηάσις διασπασίσις, και περιέ- μενον την κρίσιν της, έννοείται μόνον επί των εύκολωτέρων περικοπιών. Ούτω θαμνηδόν διε- νοούμην να καταστήσω αὐτήν αληθῆ γυναίκα ποιητοῦ...

Πλήν φεῦ! Δέν με ένδοει· προς τί αι προ- σάθειαι μου να τῆ φανερώσω τά λαμπρότερα, τά χαριέστερα, και ύψηλότερα χωρία των έξο- χωτέρων ποιητῶν, αφ' ου οι χρυσοί στίχοι των αὐτῶν του έρωτος οὐδὲ την συνεκίνουσι;

Ήμεραν τινά, καλῶς τό ένθυμοσμαι, άνε- γινώσκωμεν τό ποιήμα "Η νύξ του Όκτωβρίου". Με δέεικψε, ζητοῦσα παρ' έμοῦ τί σοβαρώτερον Έδοκίμασα να τῆ παραστήσω ότι οὐδέν σοβα- ρώτερον της ποιήσεως, της άποτελοῦσας την ύψηλτην του βίου ούσίαν· ότι ή ποιήσις αὐτῆ επικαθῆται αὐτῶ ως τρέμουσα λυχνία, προς ήν ύφύονται αι λέξεις, αι ιδέαι, ήπως έν τῆ φλογί αὐτῆς καθαριθώσιν και εξαγιωθώσιν.

Τά φρασίαι της χείλῃ συνεστάλησαν εις πε- ριφρητικόν μειδίωμα· τό θέλημα της έξέφρασαν

οίκτον, ως να ώμίλει προς αὐ- τήν παιδιόν ή παράφορον. "Ολίγη μου την δύναμιν του λόγου, όλην μου την εύλωτιαν κατανόησα εις μάτην· οὐδέν ίσχυσα παρ' αὐτῆ. Μοι άντέ- ταταν έκαστοτε τό πρακτικόν πνεύμα, τό αιδώνον έπλον ζη- ρῶν και περιορισμένων άν- θρώπων.

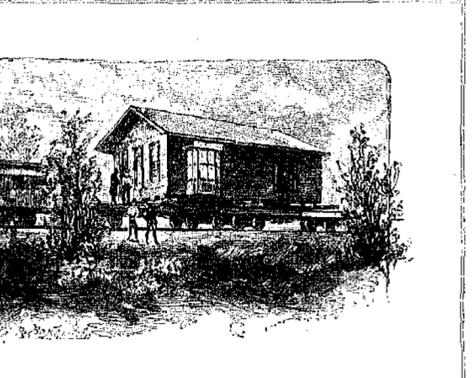
Άλλ' οὐχί μόνον ή ποιήσις τῆ ήτο άφορητος. Πρό του γά- μου ήμιν άνόμιζον ότι είχε κλί- νουσι, και προς την μουσικήν· εφάνητο ότι ένδοι ζει, έπαίξεν, αλλά φεῦ! δέν ήτο ή εκτέλεσις ήλιος μου περιβάλλει τό ήωμα της αγάπης του, τό καταβάλλει, τό καταπνίγει.

Νέα γυνή, ήτις τά πάντα άφίει, εις όσα ως κόρη ήγα- ρισταίτο! Υπαρχει τι λυπηρό- τερον έν τῆ κόσμω;... Δέ- χρις ου πρόκειται να σαρκευθῆ άνήρ, θλίπει και επί της επι- φανείας επιπέδονα προτερήματά τινα, θλίπει μειδίωμα επί των χειλέων και τρόπους εύπροσηγύ- ρους — θλίπει, έν ένί λόγω επίπλαστον τινα συμπεριφοράν — αλλά μετά ταῦτα τά πάντα μεταβάλλονται. Παρ' αὐτῆ ή μεταβολή αὐτῆ ήλθεν άκαρι- σίως. Κατ' άρχάς ένόμιζον, ότι θα ήδονάμην θαμνηδόν να τῆ παράσχω την καλλιτεχνικήν έ- κείνην κλίσην, την αγάπην εκεί- νην προς πᾶν τό άφαιρον, ήτις τόσοσιν εύκόλως άναπτύσσεται έν τῆ θουμασίῃ πόλει των Παρι- σίων... Άλλά τί να κόμης με γυναίκα, ήτις δέν θέλει να βίγη θέλημα επί θελήου, ήτις δέν θέλει να έδῃ εικόνα, ήτις έν τέλει προς πάντα άδιαφορεῖ;

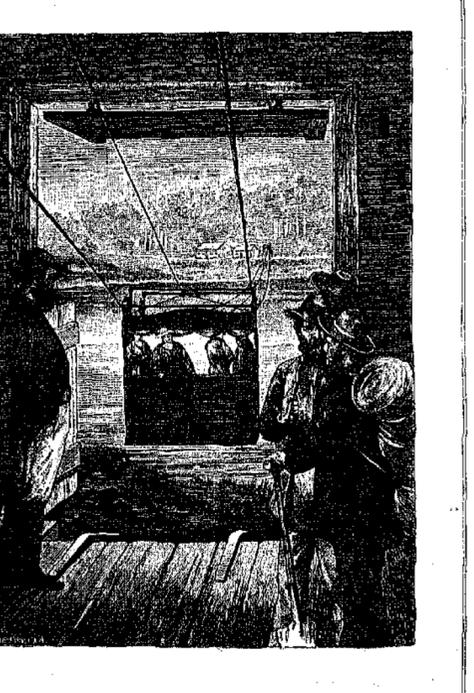
Ένόησα επί τέλους ότι ώφειλον να περιορισθῶ να έχω πλησίον μου γυναίκα ένεργητικήν, οικο- νόμον, καλήν οικοδέσποιναν, άλ- λά πλέον ου. Θα παρηγορούμην, ήτις πολλοί των ποιητῶν τοιαῦτα έπαθον και πάσχωσιν· άλλ' ή ταπεινή αὐτῆ θέσις δέν ήρκει εις την ούζυγόν μου.

Κατ' άλλρον, με τρόπον δολι- ώτατον, έν κρυπῶ και παρα- θέστω, κατάρθωσις ν' αποδιώξῃ ήλους τούς φίλους μου. Βέβαιον είναι, ότι ήμεσις επί παρουσίῃ αὐ- τῆς δέν συνατελλόμεθα, άλλ' ώ- μιλούμεν, ως και άλλοτε· αὐτῆ δέ άκούουσα τά παραθέσις έξιώματα, δι' ών ήμινέννοτο ή ιδέα, ήπως κάλλιον διασπαρίσθῆ, οὐδὲ είχε συναίσθησιν της φαντασίας, ήτις έγέννα την ιδέα, οὐδὲ διε- κρίναν αὐτήν από της ειρωνείας. Απ' εναντίας τά πάντα την εξηρέθιζον, τά πάντα την έτάρα- τον. Έκείνητο έν τινι γυνίῃ της αἰθούσας, ήκουε σιωπηλῶς και έν άκρῃ μυστικότητι συνέ- λαβε την άπόφασιν ν' αποπέμψῃ πάντας εκεί- νους, ών οι λόγιοι τοσοῦτον θαθέως την προσέ- θλλον. Με όλην την εύγενή υποδοχῆν έκαστος ένδοι ότι ή ύβρα της αἰθούσας δέν τῆ ήτο εν- τελῶς άνοική, και δει καιρός ήτο ν' άπέλθῃ.

Απαλαγεῖσα των φίλων μου, άντικατέστη-

ΟΙΚΙΑ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΜΟΣ.

ΕΝΑΕΡΙΟΝ ΠΟΡΩΜΕΙΟΝ.

σεν αὐτόδες δι' ιδιῶν της φίλων. Βαμνηδόν ήσάβηθη έμαυτῶν πολωρακόμενον υπό στίφους άνθρώπων άνοήτων και πληκτικῶν, όστινες οὐδέν είχον αἰσθημα περί τέχνης, όστινες περιεφρόνου την ποιήσιν, διότι αὐτῆ "οὐδέν περείχε κέρδος". Επί σκοπῆ άναφέροντο επί παρουσίῃ μου τά δνόματα των συγγραφέων της ήμέρας, των κα- τασκευσάτων βιβλίων, των κατά δωδεκάδας δη- μοσιευόντων δράματα και μυθιοτορήματα· "Αὐ- τὸς ή εκείνος κερδίζει πολλά χρήματα!" έλεγον οι θλακώδεις εκείνοι άνθρωποι. Κερδίζειν χρήματα! Ισοῦ ή μαγική λέξις, δι' ών βορο- δοκούνται τά εξαμβλώματα ταῦτα της κοινωνίας. Πρός μεγάλην μου λύπην πρέπει να όμολογήσω

δτι και ή σόζυγός μου ούτως έσαπέτατο. Έν τῆ όλίγῃ ταύτῃ ανααστροφῆι άπαρχιακαί αὐ- τῆς θλίψεις, αι περιορισμένα στε- νοπέφραλοι αὐτῆς ιδέαι συνεπικνω- θησαν εις άπίστευτον φιλαρτυ- ρίαν. Δεκαπένητε χιλιάδων φράγ- κων εισόδημα! Νομίζω ότι με- τοῦσιν εισόδημα δύνανται τις να ζῆ άμέριστος περί της αἰφρον. Άλλ' αὐτῆ δέν έσαπέτατο οὐ- τως· αὐτῆ άδιατάτως έμμεψι- μοίρει και έσολλογίζετο περί οι- κονομιών, περί έπαφελούς τοπο- στήσεως κεφαλαίων κ. τ. τ.

Και όσην περισσότερον με πα- ρηνόηλει διά των άνοήτων τού- των ύπολογισμών, τόσο περι- σσότερον έγώ έχανον πᾶσαν πρός έργασίαν διάθεσιν. Ένωσεται ήρ- χητο παρῆ την τρέπξίν μου και έφυλλολόγη εις τό νέον έργον μου· "Τούτο έμῶν έργαφες;" μοι έλεγε και ύπελίγιζε τάς ώ- ρας, και' άς μόνον τάς δλίγας έκείνας γραμμάς είχον γράφει. "Ο! άν την ήκουον, τό φρασίον μου όνομα ως ποιητοῦ θα εύφρακτο σήμερον πενηγμένον έν τῆ βορ- θέρη κοινῶν συγγραφέων..."

Και όταν συλλογίζωμαι ότι εις αὐτήν την γυναικα έγω άφι- έρωσα ολόκληρον την καρδίαν μου, όλας μου τάς προσπαθείας και τάς ποιητικὰς έμπειροσείας· όταν συλλογίζωμαι ότι ή περι- φρόνησις, ήν προς έμέ αἰσάβη- νησιν, διότι δέν κερδίζω χρή- ματα, ήρθετα από της πρώτης του γάμου ήμιν ήμέρας... Αισ- χύνομαι έμαυτῶν, και αίσχύνω- μαι και δι' αὐτήν!

Δέν κερδίζω χρήματα! Αι λέξεις αὐται τά πάντα εξηγοῦσι, και την έν τῆ θέλματι αὐτῆς άπεικονίζομένην περιφρόνησιν και τόν θαυμασμόν αὐτῆς προς πάσας τάς προσδοκούσας θαναοστέ- τας· αὐται εξηγοῦσι και τό άπο- νενοημένον διάθεμα, ήπερ έπα- χείρησεν, ήπως μοι εύρη θέσιν τινά ύπελλήλοσιν έν τινι ύπουρ- γείῳ, άγνοῦ τίνι.

Βεβαίως εξαεσάτην κατά του διορισμοῦ τούτου. Ήτο δονατῶν να ύποταχθῶ άνευ άντιστάσεως εις τάς προσβολάς της ταύτας; Έπί ώρας δύνανται να με κατη- χήσῃ, διά του πενηγμένου μει- δίσματός της να με μεταβάλλῃ εις πάγος· οὐδέποτε θα ένόησῃ εις ιδέας μου, οὐδέποτε θα ύψωθῆ μέχρι του ύψους της φαντασίας μου...

Εις αὐτό περιήλθομεν ήδη τό σημεῖον. Συ- ζευγμένοι, καταδικασμένοι να σκώμεν, καιτοι εύρισκόμενοι εις μέλιον άπ' άλλήλων άπόστασιν· βεβαρωμένοι της πάλης, μη δυνάμενοι οὐδὲ θῆμα προσεγγίσεως να κάμωμεν — και τούτο έφ' έρω ζωῆς. Αφορητοί! Φρικτόν!

Ἐπειδὴ ὁ "Ἐσπερος", ἐπιτυχῶς διανύσας πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ, εἰσέρχεται ἤδη εἰς τὸ ἕκτον αὐτοῦ ἔτος, ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ ἀπεφάσισεν ὅπως συστήσῃ ἐφέτος *Λαχείον* πρὸς ὄφελος τῶν κκ. συνδρομητῶν τοῦ Ἐσπεροῦ, οἵτινες τοσούτον εὐμενῶς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ πενταετές τοῦτο διάστημα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμματίων τοῦ Λαχείου, τὰ ὁποῖα θέλουσι διανεμηθῆ *διωρῶν* τοῖς κκ. συνδρομηταῖς ἀνὰ ἕν ἐκάστῳ, δὲν δύναται νὰ ὀρισθῆ ἀπὸ τοῦδε ἀκριβῶς, διότι θέλουσι συμπεριληφθῆ εἰς τοῦτον καὶ οἱ νέοι συνδρομηταὶ τοῦ ἔκτου ἔτους· οἱ κληρωθῆσόμενοι ὅμως ἀριθμοὶ ἔσονται *δέκα* ἐν ὅλῳ, καὶ θέλουσι κερδίσει·

- 1) Πολυτελὲς Λεύκιμα σχήματος μεγάλου φύλλου, χρυσοδεδεμένον περιέχον 12 μεγάλας εἰκόνας γυναικείων καλλονῶν, μετὰ σπανίας τέχνης ἐπεξεργασμένας ἐν φωτοτυπίᾳ.
- 2) Ἄλλο Λεύκιμα ἐπίσης χρυσοδεδεμένον, περιέχον ἐν χαλκογραφίᾳ 24 θέας τῶν γραφικωτέρων μερῶν τῆς Ἑδρώτης ἐπίσης ἀρίστης κατασκευῆς.
- 3) Ὅλην τὴν σειράν τοῦ "Ἐσπερου", ἤτοι τοὺς τόμους Α'. Β'. Γ'. Δ'. καὶ Ε'. χρυσοδεδεμένους διὰ τοῦ γνωστοῦ περικαλύμματος αὐτῶν.
- 4) Θήκην χρυσοδέτον, περιέχουσαν 22 εἰκόνας ἀνθοδουσιῶν ἐξ ἀνθέων φυσικοῦ μεγέθους, διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων κεχρωματισμένων, καὶ τοῦτο τόσον πιστῶς, ὥστε δύναται αὐταὶ νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὡς ὑποδείγματα ζωγραφικῆς.
- 5) 6) 7) Ἄνα ἓνα τόμον τοῦ Ἐσπεροῦ ἐπίσης χρυσοδεδεμένον. Τὸ ἔτος αὐτοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος.
- 8) Λεύκιμα Βοτανικῆς, πολυτελὲς καὶ κομψότατον, διὰ συλλογὴν 24 ἀνθέων φυσικοῦ μεγέθους, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν λατινιστῶν καὶ γερμανιστῶν. Μέθοδος διδακτικωτάτη διὰ τοὺς καταγινόμενους εἰς συλλογὰς ἀνθέων.
- 9) Περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος, βιβλίον κομμῶς δεδεμένον καὶ μετὰ εἰκόνων. Καὶ
- 10) Ὅλην τὴν σειράν τῶν περικαλύμμάτων τοῦ "Ἐσπερου" ἀπὸ τοῦ Α'.—Ε'. τόμου.

Τὸ Λαχείον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου ἡ κλήρωσις θέλει γίνεαι ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐν Λειψίᾳ τῇ 1/13 Αὐγούστου 1886, συμμετέχουσιν αὐτοδικαίως οἱ μέχρι 15/27 Ἰουλίου 1886 καταβαλόντες τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν, τὰ δὲ γραμμάτια τοῦ Λαχείου, κατὰ τὸ κάτωθι σχέδιον, θέλουσιν ἀποσταλῆ αὐτοῖς ἀσφαλῶς πρὸ τῆς ἐκκυβέσεως.

Διὸ παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους κκ. ἀνταποκριταὶ τοῦ Ἐσπεροῦ νὰ ἐμβάσωσιν ἐμπροθέσμως τὰς καταβληθείσας αὐτοῖς συνδρομὰς, ὅπως μὴ προκύψωσι βραδύτητες καὶ γεννηθῶσι παράπονα, καθότι ἡ Διεύθυνσις, ἂν δὲν λάβῃ ἐν Λειψίᾳ τὸ τίμημα τῶν συνδρομῶν, εἰς οὐδένα ἀνεξαιρέτως θέλει ἀποστείλει γραμμάτιον.

Ὁ δρος τῆς καταβολῆς τῆς συνδρομῆς ἐτέθη, διότι πλείστοι μὲν τῶν κκ. συνδρομητῶν, συμμορφούμενοι πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ "Ἐσπερου", ἔχουσι τὴν εὐγενῆ προθυμίαν νὰ καταβάλλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἡμῶν τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ συνδρομηταὶ τινες ὑπὲρ τὸ δέον βραδύοντες, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μετέχωσιν αὐτοὶ τῶν αὐτῶν ὑφελημάτων μετὰ τῶν ἄλλων, τῶν διευκολυνόντων τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Διευθύνσεως.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ

ΕΚΚΥΒΕΥΘΗΣΟΜΕΝΟΥ Τῆς 1/13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1886 ΕΝΩΤΙΟΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ.

Ὅροι τοῦ Λαχείου·

Συμμετέχουσιν αὐτοῦ πάντες οἱ Κύριοι συνδρομηταὶ, οἱ μέχρι τῆς 15/27 Ἰουλίου τρέχ. ἔτους καταβαλόντες τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἐσπερου δὲν θεωρεῖ γεννημένην τὴν καταβολὴν τῆς συνδρομῆς, εἰμὴ ἀφ' οὗ ἐμβασθῆ αὐτὴ ἐν Λειψίᾳ.

Τὰ γραμμάτια θέλουσιν ἀποσταλῆ διωρῶν ἅμα τῇ λήψει τοῦ τιμήματος τῆς ἐτησίαις συνδρομῆς.

Οἱ δέκα κληρωθῆσόμενοι ἀριθμοὶ κερδίσουσι κατὰ τὴν ἑξῆς τῶν·

- Α'. α'. Τὴν σειράν τῶν τόμων Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. τοῦ Ἐσπερου χρυσοδέτων.
- β'. Λεύκιμα τῶν καλλονῶν ἐν φωτοτυπικαῖς εἰκόσιν.
- γ'. Λεύκιμα τῶν ἡραιῶν τοσπεσιῶν ἐν χαλκογραφίᾳ.
- δ'. ε'. στ'. Ἄνα ἓνα τόμον τοῦ Ἐσπερου κατ' ἐκλογὴν.
- ζ'. Θήκην μετὰ 6 εἰκόνων ἀνθέων ποικιλοχρῶν.
- η'. Λεύκιμα Βοτανικῆς.
- θ'. Περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος.
- ι'. Τὰ περικαλύμματα τοῦ Ἐσπερου τῶν ἐτῶν Α'.—Ε'.

Ἄπαντα τὰ κέρδη θέλουσιν ἀποσταλῆ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, οἱ δὲ κερδίσαντες ἀριθμοὶ θέλουσι δημοσιεῦθαι διὰ τοῦ Ἐσπερου.

Ἐν Λειψίᾳ 15/27 Ἀπριλίου 1886.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.